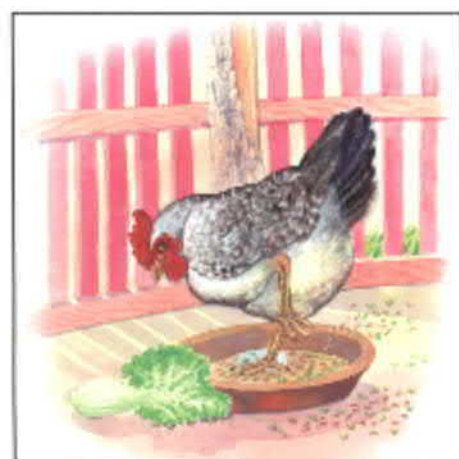

ลูกสัตว์ ตัว ต่างๆ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

กศน. ๕
ป.๓
ก ๖๘๖
๑๘

ตัวอย่าง

ตัวอย่างสื่อการเรียนการสอน

ศูนย์พัฒนาหนังสือ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย

ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔

เรื่อง

ลูกสัตว์ต่างๆ

มณฑลนครราชสีมา

ศูนย์พัฒนาหนังสือ

หนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๕
เรื่อง ลูกสัตว์ต่างๆ

ศูนย์พัฒนาหนังสือ กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ

ลิขสิทธิ์ของกระทรวงศึกษาธิการ

องค์การค้ำของคุรุสภาจัดพิมพ์จำหน่าย

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๑

จำนวน ๒,๐๐๐ เล่ม

ISBN 974-01-0623-4

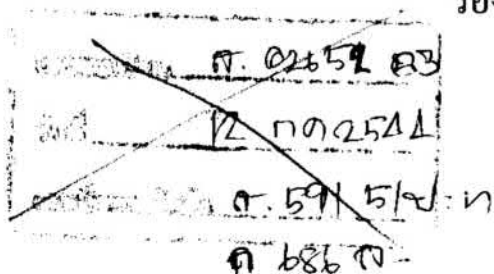
ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง อนุญาตให้ใช้หนังสือในโรงเรียน

ด้วยกรมวิชาการได้ปรับปรุงหนังสืออ่านชุดภาษาไทย อันดับ ๑ เล่ม ๓ เรื่อง ลูกสัตว์ต่างๆ เพื่อใช้เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติม กลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ กระทรวงศึกษาธิการได้พิจารณาแล้วอนุญาตให้ใช้หนังสือนี้ในโรงเรียนได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๘

(นายสุรัฐ ศิลปอนันต์)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ

คำนำ

“ลูกสัตว์ต่างๆ” ซึ่งนายกี กิรติวิโยธาร ขุนสรรค์เวทย์ และขุนศึกษา-
กิจพิสัย เป็นผู้แต่ง เป็นหนังสือที่กระทรวงศึกษาธิการใช้เป็นหนังสืออ่าน
ชุดภาษาไทย อันดับ ๑ เล่ม ๓ ตามหลักสูตรประโยคประถมศึกษาตอนต้น
พุทธศักราช ๒๕๐๓ เมื่อมีการปรับปรุงหลักสูตรในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ กรม
วิชาการได้พิจารณาเห็นว่าหนังสือเล่มนี้มีเนื้อหาสนุกสนานและให้ความรู้
เรื่องธรรมชาติของลูกสัตว์ต่างๆ อาทิ ลูกกบ ลูกแมว ลูกวัว ลูกหมา และ
ลูกกระรอก ภาษาที่ใช้สละสลวย อ่านง่าย เหมาะที่จะเป็นตัวอย่างในการ
เขียน จึงได้นำมาปรับปรุงภาพประกอบ ออกแบบรูปเล่มให้น่าอ่านยิ่งขึ้น
และกำหนดให้พิมพ์เป็นหนังสืออ่านเพิ่มเติมกลุ่มทักษะฯ ภาษาไทย สำหรับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓-๔ ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช ๒๕๒๑
(ฉบับปรับปรุง พ.ศ. ๒๕๓๓)

กรมวิชาการหวังว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็นประโยชน์แก่นักเรียนและผู้อ่าน
ทั่วไปตามสมควร

นพ อ ย ช

(นางกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา)

อธิบดีกรมวิชาการ

สารบัญ

	หน้า
ลูกกบ	๑
ลูกแมว	๑๐
ลูกวัวสามตัว	๑๘
นกพิราบ	๒๔
แม่ไก่ดื้อ	๓๒
แมวและลูกกระรอก	๓๘
ลูกหมา	๔๓

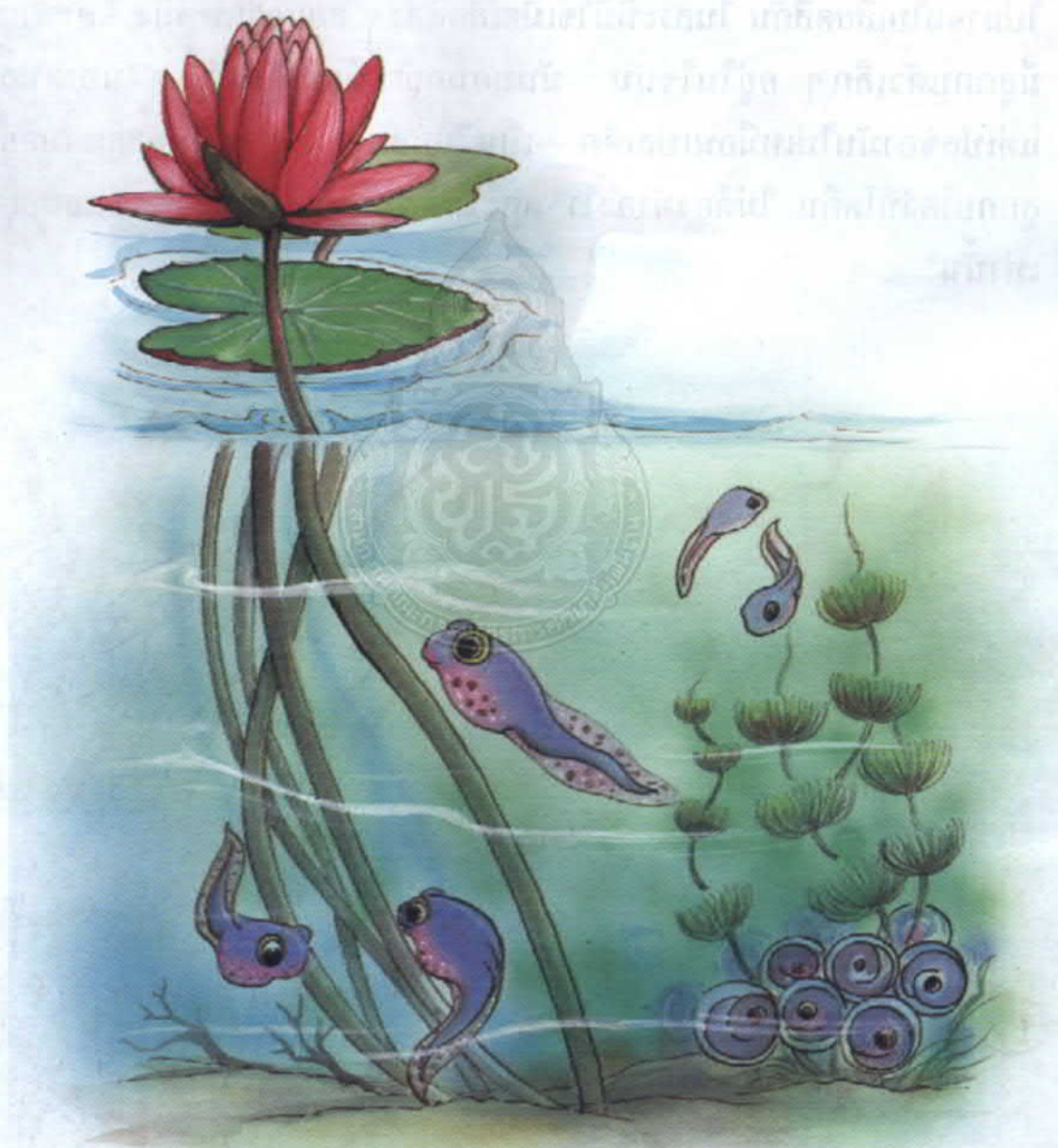

ลูกกบ

มีสระแห่งหนึ่ง ไม่สู้จะกว้างใหญ่นัก เวลาลมพัด น้ำในสระเป็นระลอกคลื่นน้อยๆ ทอยเข้ากระทบฝั่ง ต้นหญ้าที่ขอบสระ โอนเอนไปมาจนใบเสียดสีกัน ในสระนี้มีไข่เม็ดเล็กสีดำๆ ลอยอยู่แพหนึ่ง คือไข่กบ มีลูกกบตัวเล็กๆ อยู่ในไข่นั้น มันนอนอยู่เหมือนเด็กอ่อนๆ นอนแปลแต่แปลของมันไม่เหมือนแปลเด็ก เป็นวันกลมๆ ใสๆ หุ้มตัวลูกกบอยู่ ลูกกบโตวันโตคืน ไม่ต้องทำอะไร และไม่ต้องกินอะไรเลย ได้แต่นอนอยู่เท่านั้น

ต่อมา รูปร่างของมันค่อยๆ แปลกขึ้น ไม่เป็นเม็ดกลมๆ เหมือนแต่ก่อน ลำตัวยาวออกไป เป็นรูปเหมือนปลาตัวเล็กๆ เมื่อลูกกบใหญ่ขึ้นก็รู้สึกริ้ว มันจึงกระดิกตัว ดิ้นหลุดออกจากวุ้น ว่ายไปในน้ำแล้วเกาะอยู่ใต้ใบบัว คอยจับไร่น้ำตัวเล็กๆ กิน

อ๊อดเป็นลูกกบตัวหนึ่ง มันมีรูปร่างแปลกขึ้นทุกวัน มันมีหัวดำใหญ่หางยาว อ๊อดแข็งแรงขึ้นกว่าแต่ก่อน มันว่ายน้ำไปในน้ำ ใช้หางโบกไปโบกมา บางครั้งมันเล่นซ่อนหากับพี่ๆ น้องๆ ตามช่องกอสาหร่ายในสระ บางคราวว่ายลงก้นสระ เพื่อหาอาหารกิน

วันหนึ่ง อ๊อดกำลังว่ายวนเวียนอยู่ตามกอสาหร่าย บังเอิญไปชนแมงดานาเข้าตัวหนึ่ง

“เฮ้ะ อย่างไรงัันนี่” แมงดานาร้องขึ้น “เธอนี้ ชุ่มชุ่มแท้ๆ เมื่อไรจะโตสักที”

“เมื่อไรจะโตหรือ” อ๊อดร้องตอบ “ฉันโตเต็มที่แล้ว”

“เธอน่ะหรือ โตเต็มที” แมงดานาพูด “ชะชะ ขายังไม่งอกออกมาสักข้าง ก็อดตัวว่าโตเต็มที” ว่าแล้ว แมงดานาก็ว่ายน้ำหายไป

อ๊อดนึกในใจว่า “ฉันจะมีขาด้วยหรือนี่” แล้วก็ว่ายน้ำไปหาพวกของมัน

“บอกฉันหน่อยเถิด” อี๊ดพูดกับพวกพี่น้อง “เมื่อไรเราจะโตเต็มทีนะ”

“พวกเรานะ โตเต็มที่แล้ว” พวกพี่น้องของอี๊ดตอบ “เธออยากจะทำอะไรสักเท่าไรเล่า”

“แต่เรายังไม่มีขาเลย” อี๊ดพูด

“ขาหรือ” อีกตัวหนึ่งร้องขึ้น “ขาอะไรกัน ใครเคยเห็นพวกเรามีขาบ้าง ขามีประโยชน์อย่างไร มีหางดีกว่าและน่าดูเสียด้วย เราไม่เคยได้ยินคำพูดเหลวไหลเช่นนี้เลย” ลูกกบตัวอื่นๆ ไม่ยอมเชื่อคำพูดของอี๊ด

แต่อี๊ดเชื่อว่า แมงดานาคงไม่พูดเหลวไหล เพราะมันมีอายุมากและฉลาดด้วย อี๊ดคิดว่าคงจะพบมันอีก ขณะนี้อี๊ดกลายเป็นเจ้าความคิดคิดแต่เรื่องมีขา จนพี่น้องของมันพากันหัวเราะเยาะอยู่เนืองๆ

“ยังงี้ อี๊ด ยังฝันถึงขาอยู่อีกหรือ” พวกพี่น้องร้องถาม

อี๊ดรู้สึกเบื่อ ที่พี่น้องไม่รู้จักคิด อี๊ดต้องการอยู่เงียบๆ จึงเฉยเสียไม่ได้ตอบ

เช้าวันหนึ่ง อ้อดรู๊สก็จับปวดตามตัว คิดว่าคงจะไม่สบายเป็นแน่
จึงระวังเรื่องอาหารมากขึ้น อ้อดมักจะไปนอนพักอยู่กันสระนานๆ อาการ
เจ็บปวดของอ้อดยังคงมีอยู่เรื่อย ๆ อ้อดรู๊สก็รำคาญมาก ต่อมาอีกสองสามวัน
อ้อดมองดูตัวเอง เห็นปุ่มเล็กๆ งอกออกมาสองปุ่ม

“เอ๊ะ” อ้อดร้องขึ้น “นี่เห็นจะเป็นขาของฉัน”

และก็เป็นความจริง ปุ่มนั้นค่อยๆ งอกยาวขึ้น จนกลายเป็นขาหลัง
สองขา ต่อมาไม่นานนัก มีปุ่มงอกออกมาใหม่อีกสองปุ่ม กลายเป็นขาหน้า
สองขา รวมทั้งหมดเป็นสี่ขา

“ดีจริงแฮะ” อ้อดร้อง “ฉันมีขาแล้ว”

วันหนึ่ง อี๊ดพบแมงคานาอีก

“สวัสดี” อี๊ดร้องทัก “เธอเห็นไหมล่ะ เวลานี้ฉันโตเต็มที่แล้ว”

แมงคานาหัวเราะ แล้วพูดว่า “นี่นะหรือโตเต็มที่ พูทโล่ ยังหrok
เธอยังขึ้นจากน้ำไม่ได้” มันพูด แล้วก็ว่ายน้ำเลยไป

“อะไรกันนะ” อี๊ดประหลาดใจ “ขึ้นจากน้ำ แล้วจะไปอยู่ที่ไหนกัน”

อี๊ดเคยอยู่แต่ในสระ จึงคิดว่าสระเป็นโลกทั้งหมดของมัน ขาของอี๊ด
ยิ่งใหญ่ขึ้นทุกวัน แต่หางยิ่งเล็กลง น้ำในสระนั้นดูดำมืดไปหมด อี๊ด
รู้สึกอึดอัดและหายใจไม่ไคร่ออก

อ๊อดยังไม่สบายหนักขึ้น เพราะมองอะไรไม่ใคร่เห็น อ๊อดค่อยๆ ไต่ตามก้านบัวขึ้นไปข้างบน พอได้รับแสงสว่างจึงรู้สึกสบายขึ้น หายใจคล่อง มองอะไรก็เห็นชัด อ๊อดไต่ขึ้นไปอีกจนหัวโผล่พ้นน้ำ แล้วขึ้นไปหมอบอยู่บนใบบัว อ้าปากหายใจและกะพริบตา อ๊อดมาพบโลกใหม่ กว้างใหญ่ และน่าดู ต้นไม้มีใบเขียวชอุ่ม ขึ้นอยู่เรียงรายรอบสระน้ำ ผีเสื้อแสนสวย โบกบินอยู่ไปมา ระลอกคลื่นน้อยๆ ในสระกระทบฝั่งดังเฉาะและ ลมพัดใบไม้กิ่งไม้เกิดเสียงดังซู่ๆ อ๊อดรำพึงในใจว่า “โลกนี้ช่างสวยงาม น่าอยู่จริงๆ” อ๊อดรู้สึกมีกำลังใจมากขึ้น กระโดดลงในน้ำแล้วว่ายไปที่ขอบสระ คลานขึ้นบนหญ้านุ่มๆ รู้สึกเบิกบานใจ

สามวันต่อมา อ๊อดพบแมงดานาอีก จึงทักว่า “สวัสดี เพื่อนรัก”

แมงดานามองขึ้นมาจากน้ำ ถามว่า “เธอนะ เป็นใครกัน”

“อ้าว แล้วกัน จำฉันไม่ได้ดอกหรือ ฉันคืออ๊อดยังไงล่ะ”

แมงดานาหัวเราะ และร้องตอบว่า “อ้อ จำได้ละ เธอไม่ใช่อ๊อดอีกต่อไปแล้ว เวลานี้เธอโตเต็มที่ เธอมีขาเป็นกบแล้ว เธอรู้ไหมว่าต่อไปนี้ เราจะได้พบกันบ่อยๆ นะ อยู่ดีกินดีเถิด ลาก่อนละ เพื่อนรัก สวัสดี”

อ้อดหมอบบนใบบัวนั่งอยู่ พลังนึกในใจว่า “แมงคานาแก้ตัวนี้ช่างฉลาดจริงๆ ถ้าเขาไม่บอกฉัน ฉันคงไม่รู้ตัวเลยว่าฉันเป็นกบเต็มตัวแล้วเออ จริงๆ นะ เดี่ยวนี้ฉันมีสี่ขาและหางของฉันก็หายไป”

อ้อดกระโดดจากปากสระ ขึ้นไปหาตัวหนอน ตัวแมลงกิน มีความสุขสบายตลอดมา

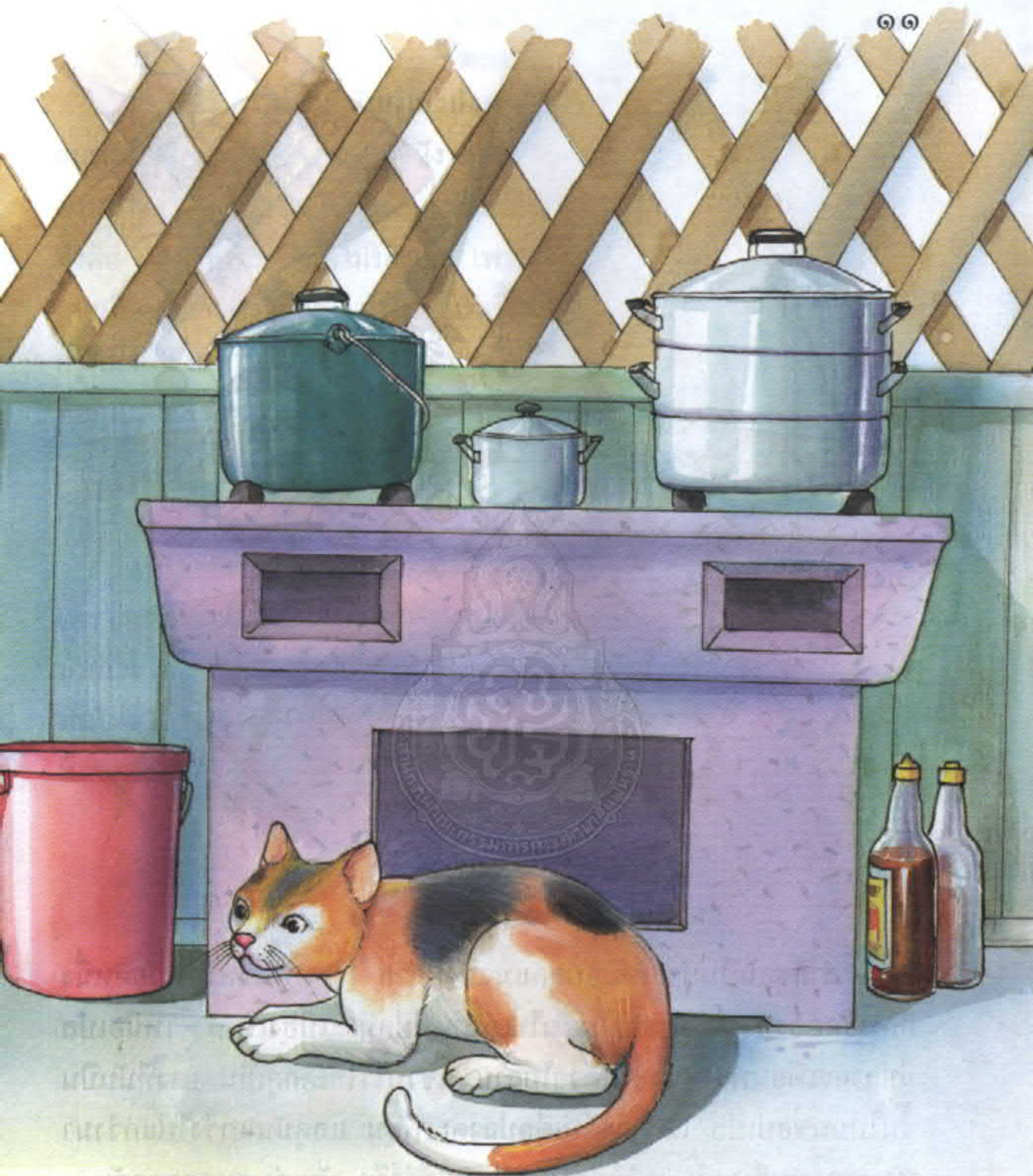

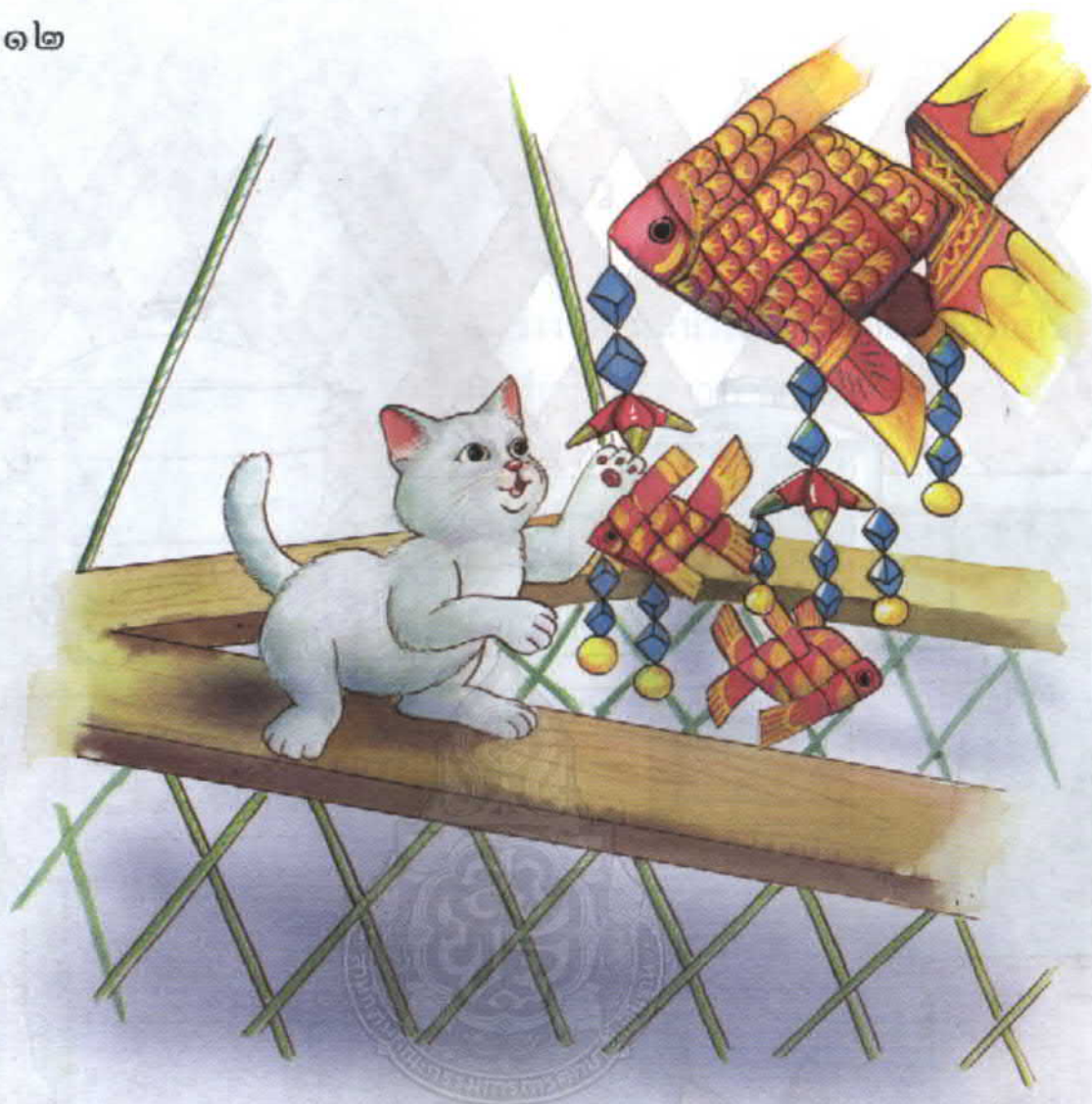

ลูกแมว

ลูกแมวตัวหนึ่งชื่อสำลี รูปร่างของมันน่ารัก ตัวกลมหน้าแบน มันชื่อสำลี ก็เพราะขนของมันเป็นปุยนุ่ม สีขาวเหมือนสำลี มันชอบวิ่ง ตะครุบหลอดด้าย แล้วเขี่ยให้กลิ้งไปมาบนพื้น มันฉลาดและว่องไว มันชอบนอนกับแม่ของมันที่หน้าเตาไฟในครัว เมื่ออดนมแล้วมันกัดกินข้าว แม่ของมันสอนให้มันจับหนูด้วย

สำลีชอบปีนป่ายเหมือนลูกแมวทั้งหลาย พอปีนขึ้นไปหน่อยหนึ่ง ก็กระโดดลงมา มันชอบปีนขึ้นไปเล่นบนเปลที่ระเบียงเรือน เหนือเปล มีปลาคะเพียนพวงหนึ่งสานด้วยใบลาน แขนงไว้ให้เด็กดูเล่น บางทีมันปีน ขึ้นไปบนขอบเปล แล้วเอาตีนเขี่ยปลาคะเพียน แลดูมันแกว่งไปแกว่งมา พอหยุด มันก็เอาตีนคืบให้ปลาคะเพียนแกว่งอีก มันเล่นสนุกตลอดวัน

แม่ของมันเคยมองดูมันเล่น แล้วก็เอียงหัว คล้ายกับจะพูดว่า “ระวังนะ สำลี ถ้าเหม่อเมื่อไรจะต้องพลัดตกลงมาเมื่อนั้น” สำลิกะระคิกหาง แล้วก็ เอาตีนเขี่ยปลาคะเพียน ให้แกว่งไปแกว่งมาไม่รู้จักเบื่อ

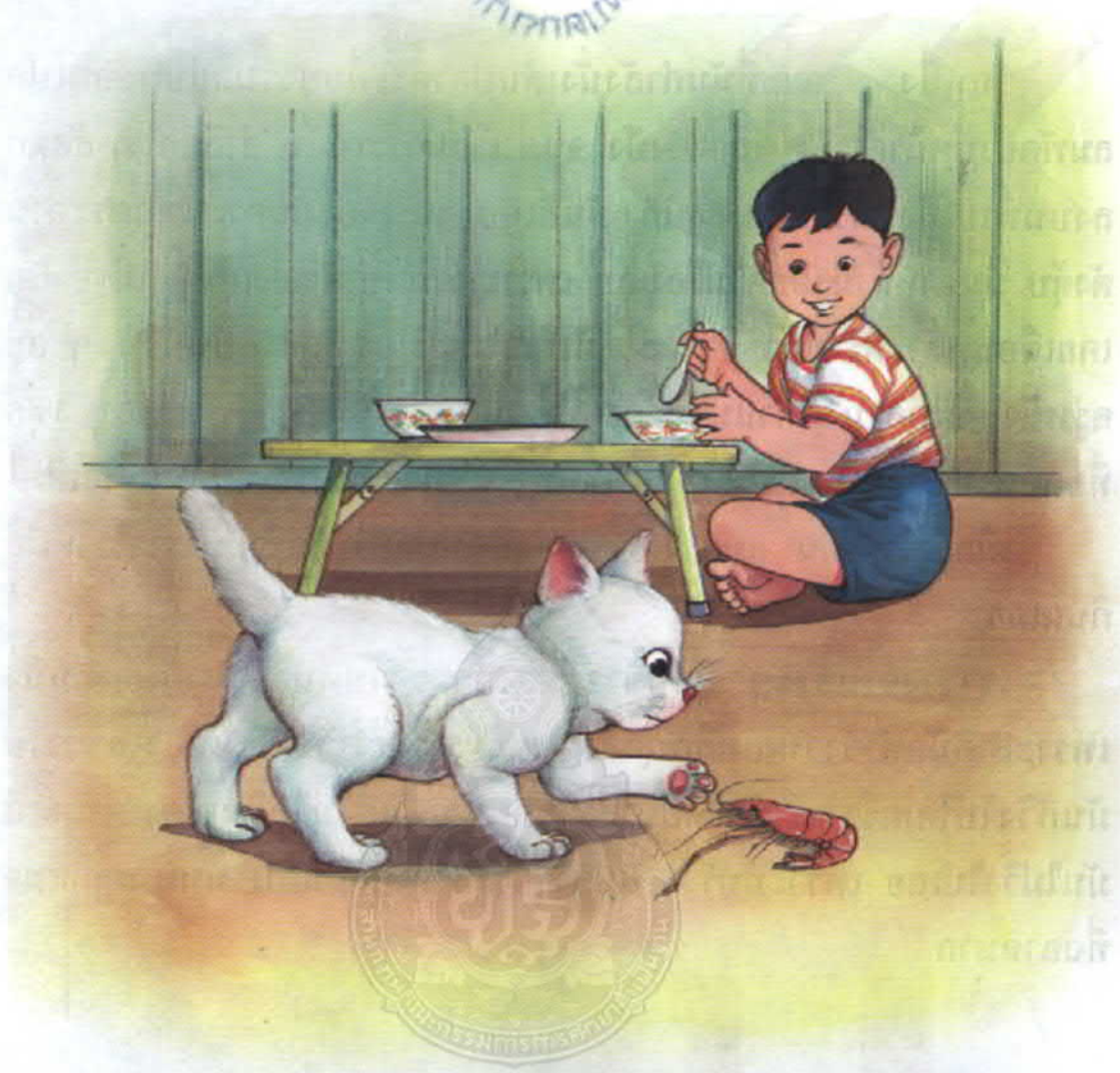

วันหนึ่ง ขณะที่มันกำลังนั่งเล่นปลาดะเพียนง่วนอยู่บนขอบเปล
ลมพัดบานหน้าต่างปิด เสียงดังปัง จนฝาเรือนกระเทือน สำลิดกใจพลัดตก
ลงบนพื้น ถึงแม้ว่าจะไม่สูงนัก มันก็เจ็บ หลังของมันกระแทกกระดาน
ดังตุบ มันทำหน้าม้อยแต่ไม่ร้องเลย เพราะรู้ว่ามันทำตัวเองแท้ๆ แม่ของมัน
เคยเตือนหลายครั้งแล้ว ว่าไม่ให้ปีนขึ้นไปเล่นบนที่สูง มันนั่งนิ่งๆ อยู่
ครู่หนึ่ง จึงกลานไปหาแม่ของมัน ซึ่งนอนอยู่หน้าประตูครัว เอาหัวซุก
ที่อกแม่ แล้วนอนหลับไป พอตื่นขึ้นมา มันก็รู้สึกสบายเหมือนอย่างเดิม

เมื่อถึงเวลากิน แม่ครัวเอาข้าวคลุกกับปลาอย่างใส่จานมาวางไว้ให้มัน
กินเสมอ

เขาวางจานข้างๆ ตู้กับข้าว บนกระดานหนังสือพิมพ์อีกทีหนึ่ง
เพราะสำลิมักทำข้าวหกเกลื่อนกลาดเสมอ พอสำลิดได้ยินเสียงเคาะจาน
มันก็วิ่งไปโดยเร็ว ถ้ามันได้ยินเสียงยกสำรับ แต่ไม่ได้ยินเสียงเคาะจาน
มันไม่วิ่งไปเลย เพราะมันรู้ว่า แม่ครัวยังไม่ให้ข้าวมันกิน มันเป็นลูกแมว
ที่ฉลาดมาก

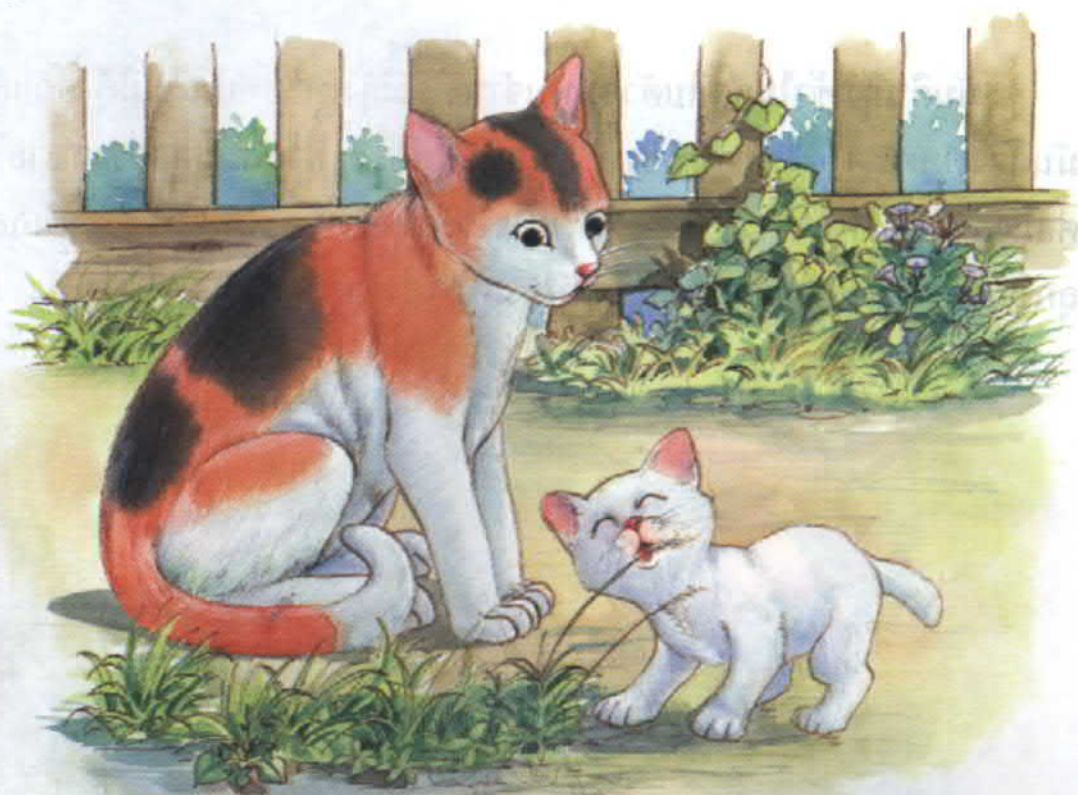

วันหนึ่งเวลากลางวัน หนูจ๋านงนั่งกินข้าวต้มกับกุ้งเค็มอยู่คนเดียว จึงเรียกสำลีมาหมอบอยู่ข้างๆ เขาโยนกุ้งเค็มตัวหนึ่งให้มัน สำลีไม่เคยเห็น กุ้งเลย ที่แรกมันตกใจถอยหลังหนี ไปยืนดูอยู่ห่างๆ สักประเดี๋ยวมันก็ ค่อยๆ เข้ามาใกล้ เอาตีนลองเขี่ยดูที่หัวกุ้ง กุ้งก็ไม่กระตุกกระดิก มันจึง ลองเขี่ยอีกครั้งหนึ่ง คราวนี้มันเขี่ยถูกตัวกุ้ง ในขณะเดียวกันมันได้กลิ่นกุ้ง เข้าแล้ว มันจึงเอางมูกไปดมๆ และคิดในใจว่า “แหม กลิ่นหอมน่ากิน แท้ๆ” มันจึงเข้าไปลองเคี้ยวดู เพื่อว่าถ้าไม่อร่อยก็จะคายเสีย แต่พอ รู้รสเข้า มันก็กลืนเลย แล้วแหงนหน้าขึ้น มองหนูจ๋านงและร้อง “เหมียว เหมียว” เป็นเชิงขอกุ้งอีก หนูจ๋านงโยนมาอีกตัวหนึ่ง แล้วก็อีกตัวหนึ่ง

มันกินกุ้งเข้าไปสักลีบตัวจนหนูจางงไม่มีกุ้งเหลือ เมื่อไม่มีกุ้งอีกแล้ว มันก็วิ่งเหาะๆ ไปที่นอกชาน นอนเลียดิน ป้ายหนวดอย่างสบายใจ ต่อมาอีกสักครู่หนึ่ง มันรู้สึกว่ายายใจไม่มีใครออกและหมดแรง มันลอง ลูกขึ้นเล่นแต่เล่นไม่ไหว จึงเดินไปหาแม่ เล่าอาการไม่สบายให้แม่ฟัง

แม่ถามว่า “กินอะไรเข้าไป” สำลีตอบว่า “ไม่รู้จะ ตัวอะไรไม่รู้ งอๆ สีส้มพุดอ่อน มีหนวดด้วย รสเค็มๆ” แม่รู้ว่าเป็นกิ้งกิ้ง จึงถามต่อไปว่า “กินเข้าไปกี่ตัว” สำลีพูดไม่เต็มปากว่า “สิบตัวเห็นจะได้จ๊ะ” แม่ของมันได้ฟังก็ตกใจ แล้วสอนว่า “เจ้ากินมากเกินไป สิ่งที่ไม่เคยกิน ต้องระวัง กินแต่พอรุ้รส” แล้วมันพาสำลีไปที่ริมสนามหญ้า บอกให้สำลีกินใบหญ้ายอนหนูและหญ้าไทรเป็นยาแก้ท้องเสีย สำลีไม่ชอบกินยาเลย มันค่อยๆ เล็มใบหญ้ากินเพียงสี่ห้ายอด เพราะมีรสขมนัก แล้วแม่มันไล่ให้ไปนอนหลับเสียสักพักหนึ่ง และสั่งว่า “เย็นวันนี้ทั้งวัน จะกินอะไรอีกไม่ได้”

สำลีเดินกลับบ้าน ขึ้นเรือนตรงไปยังที่นอน ต่อมาสักครู่หนึ่ง รู้สึกคลื่นไส้ สำรอกกิ้งกิ้งออกมาหมด มันหายใจแน่นท้องทันที แล้วนอนต่อไปอีก รุ่งขึ้นเช้า สำลีก็รู้สึกสบายดี

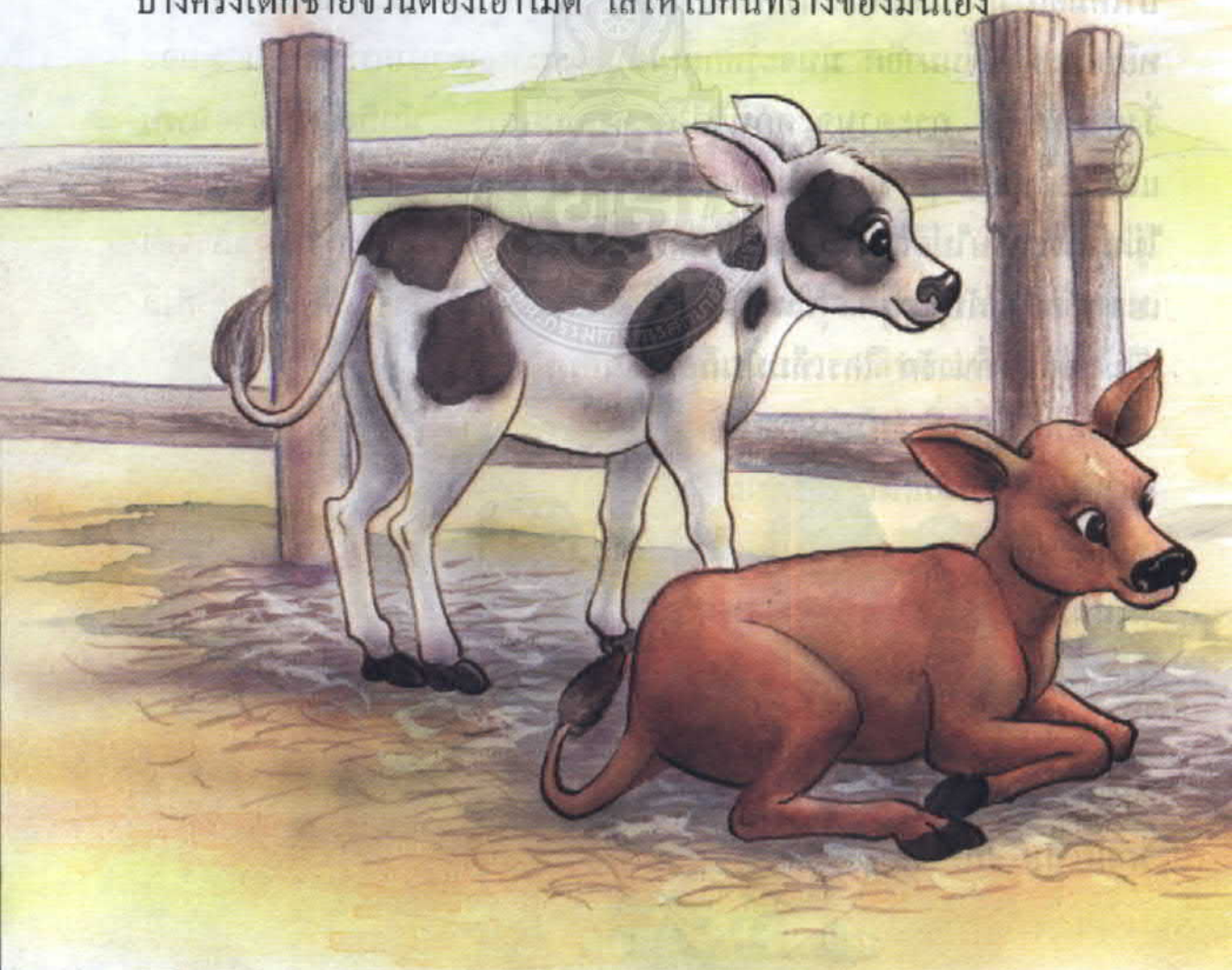
ต่อมาสักสองสามวัน หนูจ๋านงกินอาหารอยู่คนเดียว เมื่อสำลีได้ยินเสียงเคาะจาน ก็รีบวิ่งไปหาโดยเร็ว มันตรงไปที่จานข้าวของมัน พอเห็น หนูจ๋านงเอากุ้งก้ามกรามมาให้ มันก็เข้าไปดมๆ แล้วแหงนดูร้อง “เหมียวเหมียว” ด้วยเสียงเบาๆ คล้ายกับจะพูดว่า “ไม่เอาละ ฉันไม่กินกุ้งก้ามกรามอีกแล้ว คราวก่อนฉันกินเข้าไปแล้วไม่สบาย” สำลีกินแต่ข้าวที่คลุกไว้ พออิ่มแล้วก็เดินไปหาแม่ มันรู้สึกดีใจในการที่เชื่อฟังคำแม่

พอโตขึ้น สำลีก็เล่นอะไรได้หลายอย่าง มันชอบเล่นกระดานมาก หนูจ๋านงขยำกระดานให้เป็นก้อนกลมๆ แล้วปาไป มันก็วิ่งไล่ตาม ตะครุบ และคาบเอากลับมา เมื่อคาบเอามาแล้ววางลง คอยให้หนูจ๋านงหยิบขึ้น ปาใหม่อีก มันหมอบและกระดิกหางไปมา ตาจ้องอยู่ที่กระดานนั้น ถ้ามีใครหยิบกระดานขึ้นมาอีก มันจะรู้สึกตื่นเต้น และพอเขาปากระดานไป มันจะวิ่งตามทันที กระดานจะตกที่ได้โต๊ะหรือมุมห้อง มันก็เข้าไปหาจนพบ แล้วเอาตีนค่อยๆ เชี่ยวออกมา เอาปากคาบแล้ววิ่งกลับ ถ้าเขาแกล้งเฉยเสีย ไม่ปากระดานไปอีก สำลีก็จะโกรธและวิ่งไปหา เอาตีนตะกุกเท้าแล้วร้องเบาๆ คล้ายกับจะพูด “เล่นกันอีกซี ฉันคอยอยู่แล้ว เร็วเข้าเถอะ” สำลีเป็นลูกแมวที่น่ารัก ใครเห็นมันก็อดเล่นกับมันไม่ได้

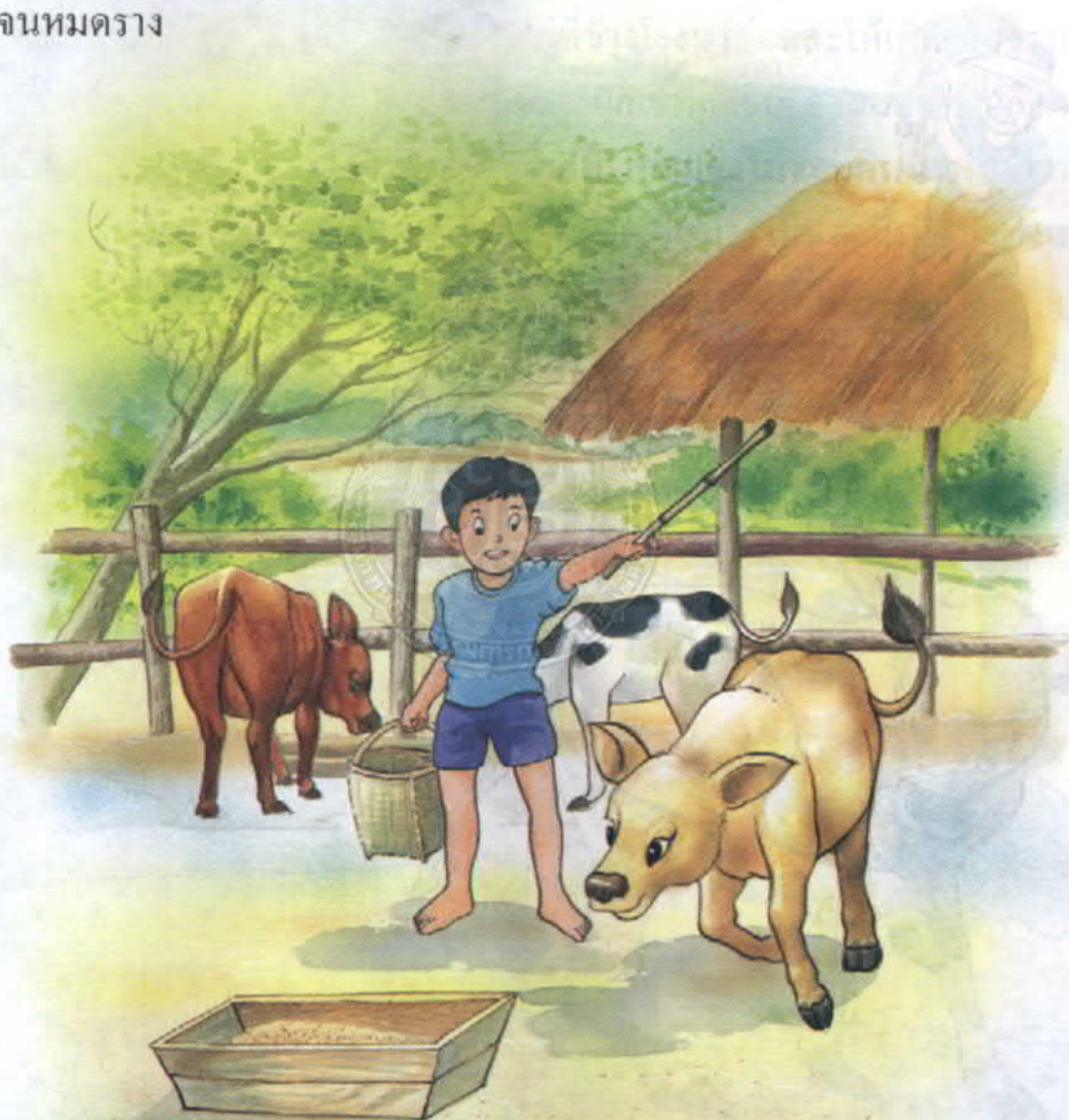
ลูกวัวสามตัว

ตาเจียมชาวนา มีลูกวัวอยู่สามตัว ตัวแรกชื่อเผือก เพราะสีของมันเหมือนสีหม้อใหม่ ตัวที่สองชื่อทองแดง เพราะสีของมันเหมือนสีน้ำตาลปึก แต่เจ้าของมักเรียกมันสั้นๆ ว่าแดง ตัวที่สามชื่อแด้ม เพราะมันมีสีต่างเป็นแด้มๆ ตาเจียมทำคอกให้มันอยู่ที่ข้างโรงนา และให้เด็กชายจวนลูกชายคนเล็ก อายุเก้าขวบ เป็นผู้เลี้ยงดู ทุกเช้าทุกเย็น จวนเอาข้าวเปลือกใส่รางไว้ให้ตัวละคราง แต่วัวทั้งสามกำลังคะนองไม่ชอบกินข้าวเปลือกในรางของตัวเอง ชอบไปแย่งกินในรางของอีกตัวหนึ่ง เป็นดังนี้เนื่องๆ จนบางครั้งเด็กชายจวนต้องเอาไม้ตี ไล่ให้ไปกินที่รางของมันเอง

เวลากินข้าวเปลือก เจ้าเฟือกเอาเปรียบเพื่อนที่สุด พอเด็กชายจวน
เอาข้าวเปลือกมาใส่รางของมัน มันจะไม่แต่ต้องข้าวในรางของมันก่อน
มันจะไปแย่งกินที่รางของแดงหรือแต้มเสมอๆ เวลาที่วัวสองตัวนั้นไม่ระวัง
แต่ถ้าตัวหนึ่งตัวใดไปแย่งกินข้าวในรางของมันบ้าง มันจะรีบหันไปที่ราง
ของมันทันที เบียดตัวที่มาแย่งออกไปให้พ้น แล้วรีบกินข้าวเปลือกของมัน
จนหมดราง

เมื่อวัวทั้งสามกินข้าวเปลือกแล้ว จวนก็ดื้อนออกไปที่ทุ่งนาใกล้ๆ คอกนั้น มันเล่นกันวันยังค่ำ วิ่งไล่กันรอบๆ ทุ่ง มันชอบทุ่งหญ้าที่เขียวสด มันเล่นจนเพลินไม่อยากจะเข้าคอก ครั้นพลบค่ำลง จวนต้องไปดื้อนมันเข้าคอก มันอดเอื้อนไม่ยอมกลับง่าย ๆ เป็นดังนี้ทุก ๆ วัน

แต่มันชอบเล่นเกรทีสุด เมื่อเห็นเด็กชายจวนถือไม้อันใหญ่ เดินมา จะเปิดประตูคอก มันก็รู้ว่าถึงเวลาที่เขาจะดื้อนมันเข้าคอกแล้ว แต่มัน

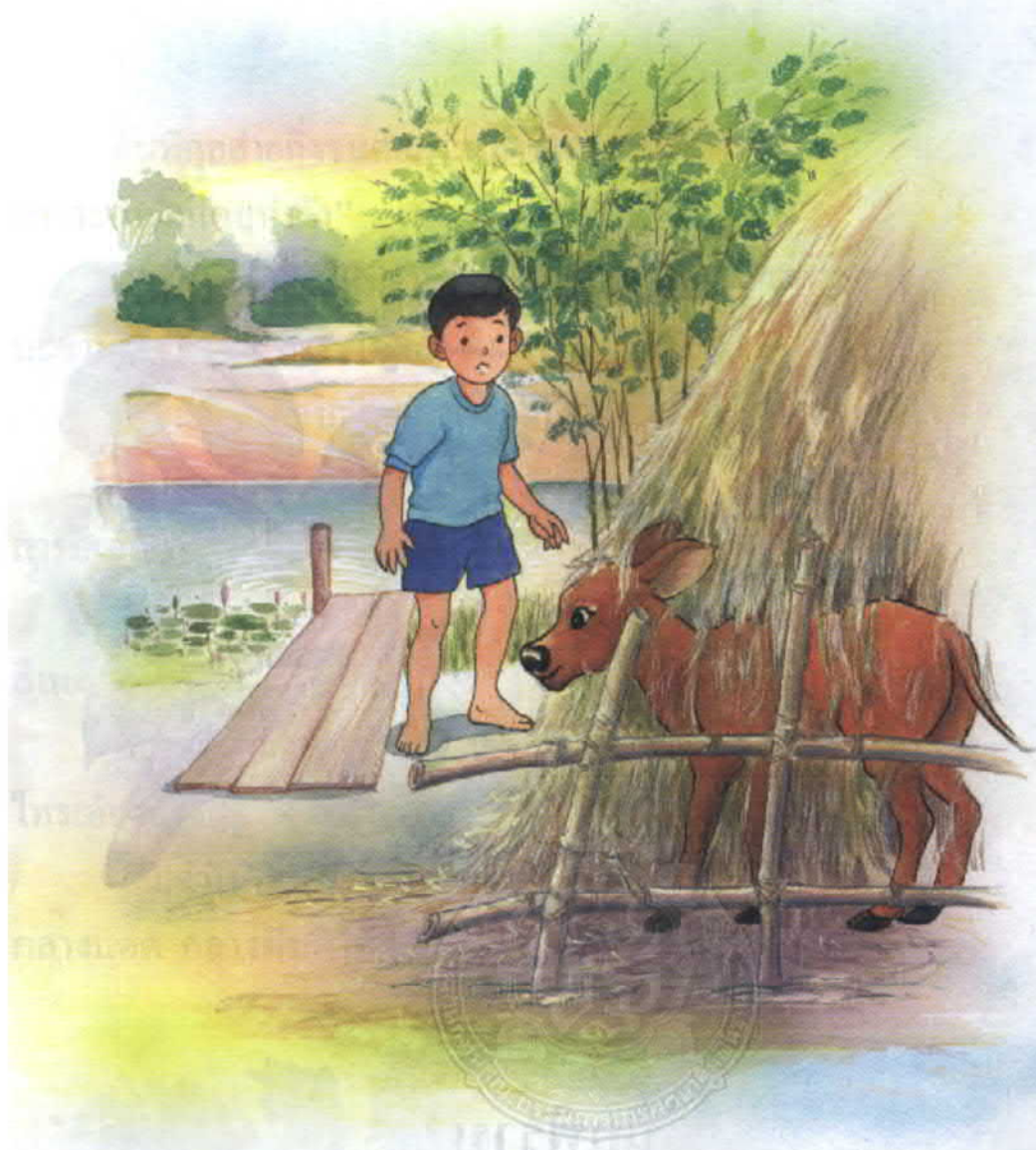
ยังไม่อยากไปนอน จึงวิ่งตรงไปหาเผือกและแดงทางปลายนาโน้น มันพูดขึ้นว่า “โน้น เห็นไหม เจ้าเด็กนั้นจะมาดื้อนเราไปเข้าคอกแล้ว เวลานี้ฉันยังไม่อยากไปเลย”

เผือกและแดงตอบว่า “จริงซี เรายังไม่อยากเข้าคอกเลย” แล้วทั้งสามตัวก็ออกวิ่งหนีไปรอบๆ ทุ่ง เด็กชายจวนโกรธมาก เขาร้องเรียกมันและแก่งไม้ไล่ตี แต่ไม่มีประโยชน์เลย บางทีมันแก่งยืนเบ็งเสีย พอเด็กชายจวนเข้ามาใกล้ๆ เงื่อไม้จะตี มันก็วิ่งไปอีก แต่ในที่สุด มันก็ต้องยอมแพ้ เมื่อมันวิ่งไปจนเหนื่อยแล้ว ก็ยอมเข้าคอกโดยดี มันรู้ว่ามีรางข้าวเปลือกสามรางตั้งรอไว้ให้กินเสมอ และมันรู้ว่า ถ้าวิ่งมากๆ เช่นนั้น ทำให้กินข้าวเปลือกได้มาก

อยู่มาวันหนึ่ง ถึงเวลาดื้อนวัวเข้าคอก แดงหายไป อันที่จริงแดงเป็นลูกวัวที่ดีมาก มันไม่ซุกซนเหมือนเผือกหรือแด้ม ถึงเวลาดื้อนเข้าคอก มันหยุดวิ่งก่อนตัวอื่น ถ้าล่าพังแด้มันตัวเดียวแล้ว มันจะเดินเข้าคอกโดยดี ที่มันหายไปนี้ทำให้จวนตกใจมาก

ที่ชายทุ่งมีหนองน้ำใหญ่อยู่แห่งหนึ่ง เด็กชายจวนจึงไปหาดู เพราะคิดว่าแดงอาจอยู่ที่นั่นก็ได้ หรืออาจจะติดหล่มอยู่ในเลนข้างๆ ขอบหนองก็ได้ แต่ไม่มีร่องรอยเลย เขาเที่ยวค้นทั่วทุกแห่ง ที่ขึงข้าวและตามท้องนา แต่ไม่พบ เขาคิดว่าคงมีใครขโมยแดงไปเสียแล้ว ฉะนั้นตาเจียมจึงออกติดตามไปทางหนึ่ง ส่วนลูกชายของแกแยกไปอีกทางหนึ่ง สองคนพ่อลูกติดตามแดงจนเหนื่อยอ่อนก็ไม่ได้ร่องรอย

ทุกๆ คนในบ้านตาเจียมคิดว่าแดงคงถูกขโมยลักไป ต่างพากันเสียดายมาก เพราะแดงเป็นลูกวัวที่น่ารักจริงๆ เผือกและแด้มไม่คิดถึงเพื่อนของมันเลย มันคงวิ่งเล่นตามธรรมดา ครั้นกลับเข้าคอก มันกินข้าวเปลือกแล้วก็ไปนอน เด็กชายจวนอยากให้ลูกวัวทั้งสองพูดได้ เขาจะได้ถามมันว่า “แดงหายไปไหน”

ครั้งเวลาโพล้เพล้ เด็กชายจวนออกไปที่หลังโรงนา เพื่อตรวจดูเปิดในเล้าว่าครบจำนวนหรือไม่ เมื่อเดินผ่านกองฟาง เขาเห็นกองฟางไหวไปมา เขาแปลกใจจึงหยุดยืนดูอยู่ สักครู่หนึ่งก็เห็นจมูกวัวยื่นออกมาจากกองฟางนั้น แล้วก็เห็นหัว เห็นขา เด็กชายจวนร้องตะโกนด้วยความดีใจ “นั่นแน่ๆ แดงนั่นเอง” แดงลุกขึ้นยืนร้อง “มอ มอ” คล้ายจะบ่นว่า “มาได้ฉันอีก ละซิ” แล้วสะบัดฟางออกจากตัว ตาเจียมดีใจมากรีบตามมาดู เมื่อเห็นมันกลับมา เขาไม่ได้ทำโทษมันเลย เอาข้าวเปลือกให้มันกิน แล้วก็วิ่งไปเข้าคอกเพื่ออกและดั้มเห็นเพื่อนกลับมา ต่างก็เอาข้างเข้าไปสี แสดงความดีใจ

นกพิราบ

อย่างเข้าฤดูหนาว ต้นไม้บางชนิดเริ่มผลิดอกออกช่อ ประคุ่มีดอกสีเหลืองเป็นพวงๆ ระย้าย้อย ลำต้นสีขาวกำลังออกอยู่เต็มกิ่งก้าน พิกุลกำลังออกดอกส่งกลิ่นหอมเย็นๆ ดอกร่วงลงได้ต้นบนกอหญ้าดูขาวงามตา สารภีมีดอกดกเต็มต้น แผลงกุ้ม แผลงผึ้งกำลังบินตอมเกสรอยู่ เสียงหัวหัวหัวหู้ ธรรมชาติในยามนี้น่าชื่นใจจริงๆ เมื่อนกพิราบเห็นเช่นนี้จึงนึกในใจว่า ถึงคราวที่ควรทำรังแล้ว แต่มันรู้สึกเสียใจไม่รู้ว่าจะทำรังได้อย่างไร มันจึงบินไปหาดันพิกุลแล้วร้องว่า “กรุณาบอกฉันสักหน่อยเถิดพิกุลเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

ต้นพิกุลสายกิ่งจนดอกร่วงลงดิน แล้วตอบว่า “ฉันบอกไม่ถูกหรอกจ๊ะ เพราะฉันไม่เคยทำรัง”

นกพิราบจึงบินไปที่ต้นมะขาม แล้วร้องว่า “โปรดบอกฉันสักหน่อยเถิด มะขามเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

ต้นมะขามตอบว่า “มาถามฉันเร็วเกินไป ใบของฉันยังไม่ผลิเลย”

นกพิราบจึงบินไปเกาะที่ต้นสารภีแล้วร้องว่า “ช่วยบอกฉันสักหน่อยเถิด สารภีเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

“รอไปอีกสักหน่อยซิจ๊ะ” ต้นสารภีตอบ “ฉันจะบอกให้ เมื่อดอกสีเหลืองของฉันบานเต็มต้น”

นกพิราบจึงบินต่อไปยังต้นไทร แล้วพูดว่า “โปรดบอกฉันสักหน่อยเถิด ไทรเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

“ไม่จำเป็นเลย” ต้นไทรตอบ “ดูแต่ฉันซิ ฉันไม่ต้องทำรัง ฉันอยู่กลางแดด กลางฝนก็ได้”

นกพิราบอ่อนใจ มันบินไปเกาะที่ต้นไผ่ แล้วพูดกับต้นไผ่ว่า “สอนฉันสักหน่อยเถิดไผ่เอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร”

“เธอต้องทำเองซิจ๊ะ จึงจะเป็นรังขึ้นมา” ต้นไผ่ตอบ “เธอต้องไปเที่ยวหากิ่งไม้ ใบหญ้า ลำสาลี หรืออะไรที่นุ่มๆ ก็ได้ แล้วคาบเอามาให้ฉัน ฉันจะช่วยเธอทำรังที่นี้ กิ่งล่างๆ ของฉัน จะช่วยยึดรังของเธอไว้ให้มั่นคง เมื่อพายุมีมาก็จะไม่มียันตราย ฉันจะซ่อนไข่ของเธอไม่ให้สัตว์อื่นมาเอาไป ฉันจะช่วยไกวลูกเล็กๆ ของเธอให้หลับสบาย”

นกพิราบกล่าวขอบใจต้นไผ่แล้วตั้งต้นทำรังทันที ครั้งแรกมันบินไปที่ต้นพิกุล แล้วพูดว่า “ขอกิ่งเล็กๆ ของเธอสักหน่อยได้ไหมจ๊ะ ฉันจะเอาไปทำรัง”

“เอาไปเถิด” ต้นพิกุลตอบ

ครั้งที่สอง มันบินไปที่ต้นมะขาม “ขอกิ่งเหนียวๆ ของเธอสักหน่อยนะจ๊ะ” มันขอ “ฉันจะเอาไปทำรังของฉันให้แข็งแรง”

“เชิญซิจะแม่นกพิราบ ฉันไม่รังเกียจดอกจ๊ะ” ต้นมะขามตอบ

ครั้งที่สาม มันบินไปที่ต้นสารภีแล้วร้องว่า “ขอเกสรดอกสารภีบานๆ สักหน่อยนะพี่สารภี ฉันจะเอาไปรองรังให้อ่อนนุ่ม”

“เลือกเอาตามชอบใจเถิด” ต้นสารภีตอบ

ครั้งสุดท้าย มันบินไปที่ต้นไทรแล้วร้องว่า “ขอรากที่ห้อยอยู่นี้หน่อยนะจ๊ะ ฉันจะเอาไปกรุ้งของฉัน”

“ได้ซิจ๊ะ เอาไปมาก ๆ ก็ได้” ต้นไทรตอบ

นกพิราบลงมือทำรังที่ต้นไผ่ เลือกกิ่งที่ห้อยอยู่ข้างล่างทำเป็นรังอย่างหยาบๆ แต่มันลืมเอารากไทรและเกสรดอกสารภีมากรุไว้ข้างใน รังนั้นจึงมีพื้นเป็นกิ่งไม้ขัดๆ กัน ต้นไผ่จึงช่วยแผ่กิ่งใหญ่รองรับไว้ข้างใต้ เพื่อไม่ให้รังตกดิน แล้วก็แตกใบขึ้นมาบังรอบๆ รัง เพื่อกันลมให้ด้วย

นกพิราบออกไข่สองฟอง เมื่อฟักออกเป็นตัวแล้ว แม่นกก็มึนงาน มากขึ้นวันยังค่ำ มันไปหาอาหารมาป้อนลูก ครั้นค่ำลง มันก็กกลูกของมัน กิ่งไผ่ถูกลมพัดก็แกว่งไกว ส่วนนกพิราบก็กกลูกและกล่อมให้ลูกหลับ

เมื่อลูกนกทั้งสองโตขึ้น แม่นกก็สอนให้บิน ที่แรกให้บินใกล้ๆ ก่อน ต่อไปจึงให้บินไกลออกไป ในไม่ช้ามันก็บินได้ดีเหมือนแม่ของมัน

วันหนึ่ง แม่บอกลูกทั้งสองว่า “เวลานี้เจ้าโตแล้ว เจ้าจะต้องไปหากินเอง แม่จะไม่เลี้ยงเจ้าอีกต่อไปละ”

“จงไปเล่นที่ต้นพิกุลเถิดลูกรักของแม่” มันสอนลูกนกตัวเมีย “เพราะต้นพิกุลมีความกรุณามาก แต่จงไปทำรังที่ต้นมะขามนะจ๊ะ เพราะมันจะทำให้ลูกมีความกล้าหาญ”

“ทูนหัวของแม่ จงไปเล่นที่ต้นสารภีเถิด” มันสอนลูกนกตัวผู้ “เพราะต้นสารภีจะให้ความชื่นบานแก่เจ้า แต่จงหาเพื่อนที่ต้นไทรนะจ๊ะ เพราะต้นไทรเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของเรา”

ครั้นแล้วแม่นกก็บินกลับไปรังที่ต้นไม้เดิม

“ต้นไม้ที่รักยิ่งของฉัน” มันร้องบอก “เธอสอนให้ฉันรู้จักทำรัง
เธอช่วยคุ้มครองไข่ของฉันให้พ้นภัย เธอให้ความสุขแก่ลูกเล็กๆ ของฉัน
เธอใจดีแท้ๆ ชอบใจเธอมาก ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของเธอเลย”

แม่ไก่ดื้อ

แม่ไก่อลายตัวหนึ่งชื่อนันทา มีขนสีขาวยกกับสีดำสลับกัน มันชอบอยู่ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน บ้านนั้นมีรั้วสังกะสีล้อมรอบ และประตูรั้วปิดอยู่เสมอ นันทาจะออกไปที่ถนนก็ไม่ได้ มีต้นมะม่วงและต้นมะลียูริมสนาม กรงของนันทาอยู่ใต้ต้นมะม่วงนั้น กรงนั้นทำด้วยไม้ทาสีแดง ข้างประตูกรงมีอ่างใส่น้ำตั้งไว้ให้มันกิน เจ้าของไก่ตัวนี้คือเด็กหญิงสองคนพี่น้อง คนพี่ชื่อดารา คนน้องชื่อรุจี

“ไก่ของเราอยู่ไหนเล่าคะ” รุจีถามพี่สาว

“พี่เห็นมันไปมองๆ ที่ประตู” ดาราตอบ “ดูท่าทางมันพยายามจะมุดได้ประตูออกไปข้างนอกเป็นแน่ทีเดียว”

“ถ้านันทาออกไปที่ถนน” รุจีร้องขึ้น “มันคงถูกรถทับตายเท่านั้นเอง” เด็กหญิงทั้งสองรีบวิ่งไปที่ประตู แล้วจับนันทามาที่สนาม

“อ้อก อ้อก อ้อก” นันทาร้อง พลังจ้องไปทางประตู

“ฉันอยากออกไปที่ถนน”

“โธ่ นันทาทำไมดื้ออย่างนี้ เจ้าอยากจะออกไปตายหรือ” ดาราว่าแล้วก็จับตัวไว้

“อ้อก อ้อก อ้อก” นันทาร้องอีก “ปล่อยให้ฉันออกไปเถิด” แล้วก็พยายามดิ้นจะให้หลุดจากมือคารา

“ต้องเอาไปขังกรงไว้สักครู่ก่อน” รุจีพูด “เมื่อหายค้อแล้วจึงจะปล่อยออกมา”

สองคนพี่น้องจับนันทาไปใส่กรง แล้วปิดประตูกรงเสีย นันทาโผล่หัวออกมานอกซี่กรง ร้องเสียงดังว่า “อ้อก อ้อก อ้อก เธอออกไปที่ถนนได้ ฉันก็อยากออกไปเหมือนกัน อ้อก อ้อก”

นันทาเชื่องมาก เพราะมันเล่นกับเด็กทั้งสองทุกวัน รุจีและคารา รักมันมาก นันทาจึงเหมือนเด็กที่ผู้ใหญ่รักและตามใจ มันอยากทำอะไรๆ ตามชอบใจเสมอ เมื่อเด็กทั้งสองเอาข้าวเปลือกหรือผักมาให้กิน มันแสดงความดีอกดีใจ และคิดว่าเด็กทั้งสองนี้เอาอาหารอร่อยมาให้กิน บางคราว นันทาเอาตีนคุ้ยจนข้าวเปลือกหกออกจากรางหมด แล้วไม่ได้กินเลย จนเมล็ดเดียว

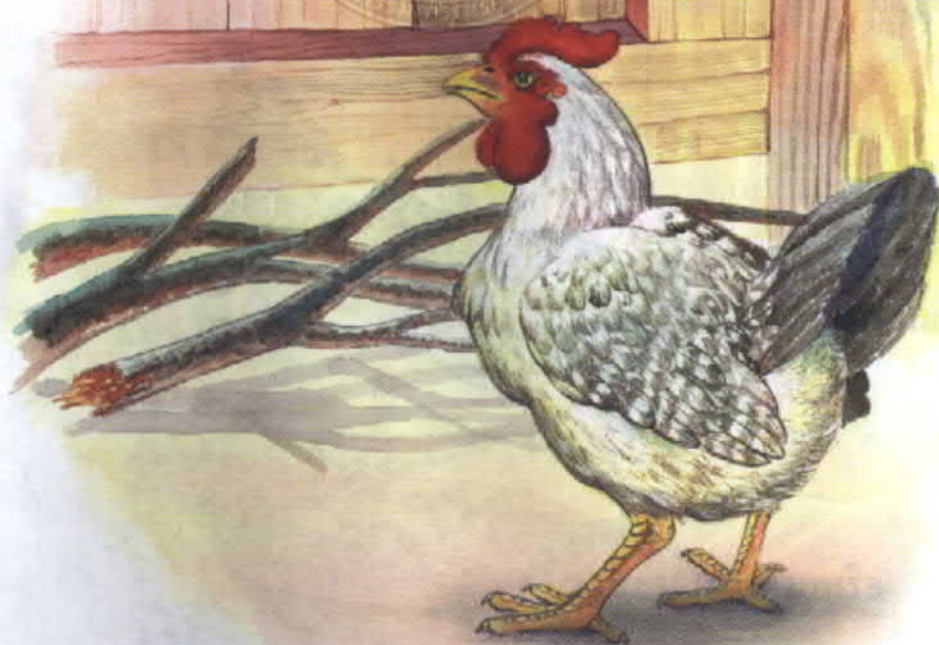

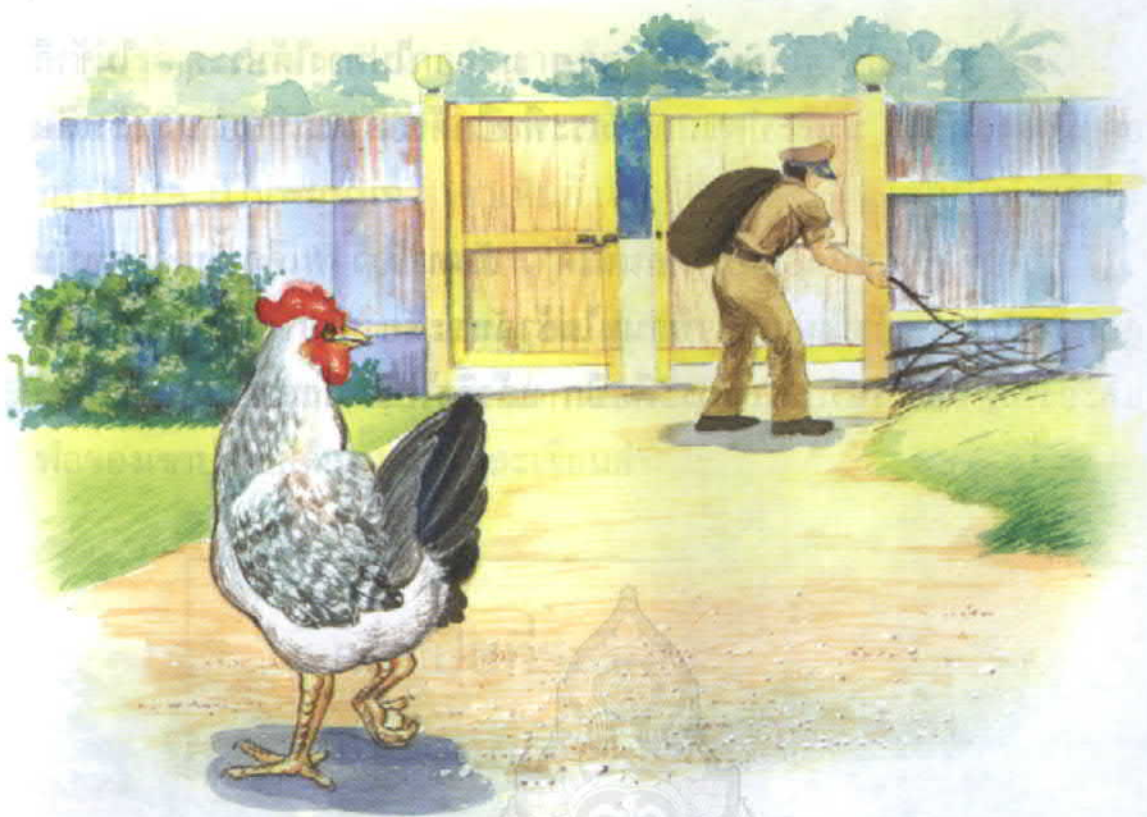
“มานี่เถิดน้อง” คาราพูดกับรุจี “เราไปดูที่หรือว่า นันทาจะมุด
ได้ประตูออกไปข้างนอกได้ไหม”

สองพี่น้องเดินไปที่ประตู เห็นช่องกว้างอยู่ข้างใต้พothที่ไถ่จะลุด
ออกไปได้

“ฉันคิดว่าเราควรเอากิ่งไม้มาทิ่มไว้ที่ใต้ประตู” รุจีพูดกับพี่ “นันทา
จะได้ออกไปไม่ได้” คาราและรุจีจึงไปหาทิ่มไม้มาเสไว้ที่ช่องใต้ประตู
จนเห็นว่าไถ่จะมุดออกไปไม่ได้ แล้วจึงปล่อยนันทาออกจากกรง มันรีบวิ่ง
ไปที่นั่นโดยเร็ว คราวนี้มันไม่กล้ำมุดออกไปเพราะมีทิ่มไม้ขวางอยู่

“ฮือก ฮือก” นันทาร้อง “เอากิ่งไม้ออกเสียที่เถิด”

รุจีและคาราชอบใจ เมื่อเห็นไก่ของเขาออกไปข้างนอกไม่ได้

“นั่นหาเอ๊ย อย่าดื้อนักเลย ฉันจะเอาข้าวเปลือกมาให้กิน” รุจีพูด
“อย่ามุดออกไปนะ”

คาราไล่ไก่ไม่ให้ไปที่ประตู แล้วพูดว่า “ถ้าเจ้าออกไปที่ถนน ไม่ช้า
เจ้าจะต้องตาย”

นั่นหาเอียงคอไปข้างหนึ่ง แล้วมองดูเด็กทั้งสอง

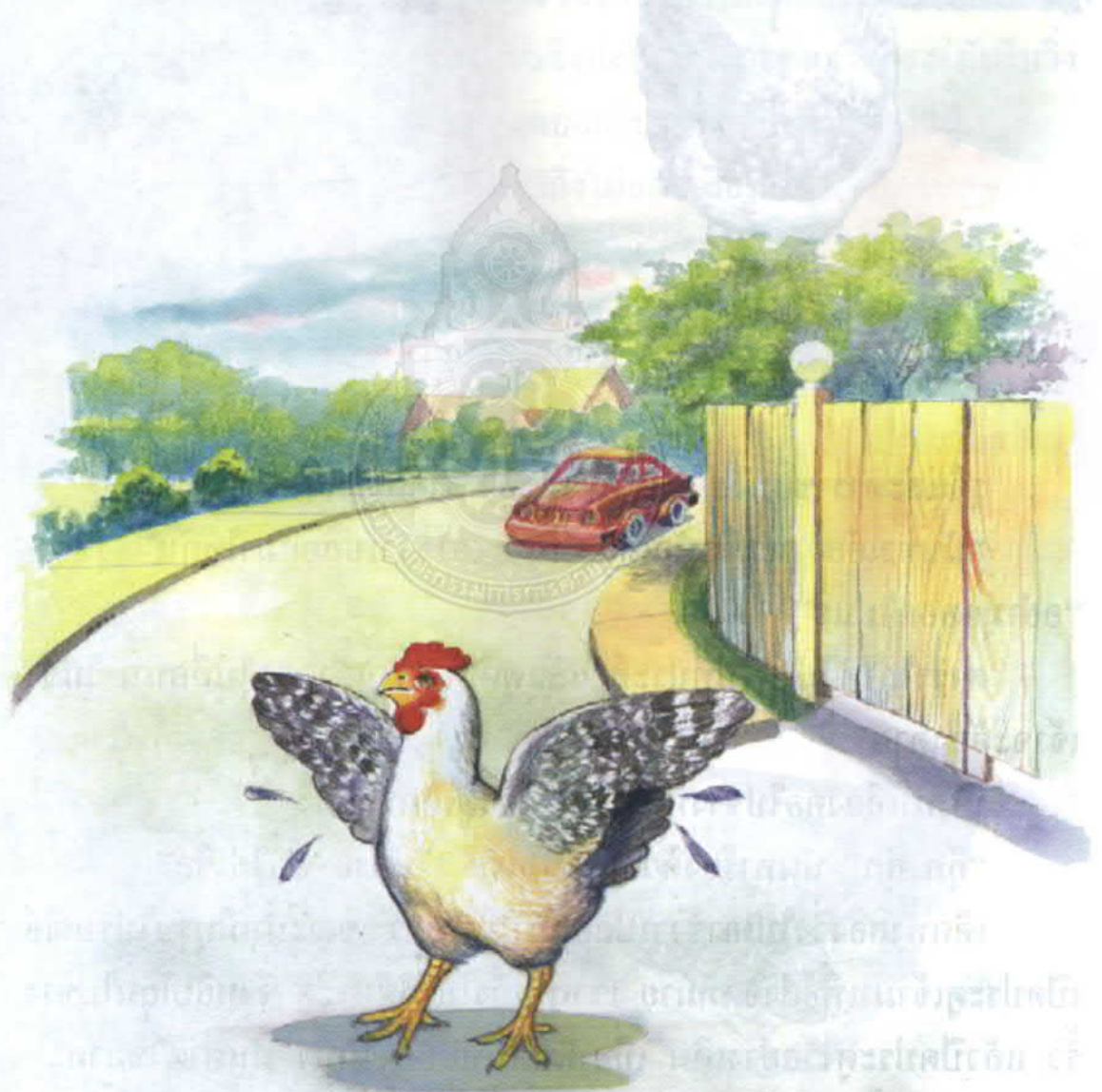
“กูก กูก” นั่นหาร้องด้วยความโกรธ “ไม่ตาย ฉันไม่เชื่อ”

เด็กทั้งสองวิ่งไปเอาข้าวเปลือกมาให้นั่นหา ขณะนั้นมีบุรุษไปรษณีย์
เปิดประตูเข้ามาเพื่อส่งจดหมาย เขาเห็นกิ่งไม้ที่ได้ประตู จึงหยิบโยนไปข้าง
รั้ว แล้วปิดประตูไว้อย่างเดิม เมื่อเห็นคนหยิบกิ่งไม้ทิ้ง นั่นหาดีใจมาก

“คราวนี้เราออกไปนอกถนนได้ละ” นั่นทานึกในใจ มันไม่กล้า
ส่งเสียงดัง เพราะกลัวว่าเด็กทั้งสองจะมาจับมันไว้อีก

มันวิ่งไปที่ประตูโดยเร็ว ค่อยๆ มุดออกไปทางใต้ประตู ไม่ช้าก็
ออกมาถึงถนนได้ มันสะบัดขนและกระพือปีกด้วยความเบิกบาน แล้วเดิน
ไปมาบนถนนนั้น

“ในที่สุด ฉันก็ออกมาที่ถนนได้” นันทาร้อง “เด็กทั้งสองคนนั้น
ดูถูกฉันนัก ว่าถ้าฉันออกมาที่ถนนไม่ช้าฉันจะต้องตาย ดูซิ ฉันวิ่งได้
และยังไม่ตาย” มันร้องและกระพือปีก แล้ววิ่งไปยืนที่กลางถนน

รุจีและดารากลับมา ถือจานข้าวโพด ถั่วเขียว และผักกาดมาให้
 นันทากิน ทั้งสองคนไม่เห็นนันทา ที่สนามก็ไม่มี ในกรงก็ไม่มี มองไป
 ทางไหนๆ ก็ไม่พบนันทา เขาเห็นกิ่งไม้ กระเด็นไปอยู่ริมรั้ว เด็กทั้งสอง
 มองไปที่ถนน ก็พอดีเห็นรถยนต์คันหนึ่งแล่นมาโดยเร็ว และทับนันทา
 จนตัวแบน จึงรีบวิ่งไปที่ประตู มองดูด้วยความสงสาร จนถึงน้ำตาตก
 เขาเสียดายมันมาก และพากันไปหาพ่อบอกว่า “ไก่อูกรถทับตายเสียแล้ว”
 พ่อของเขาปลอบเด็กทั้งสอง และเขียนคำไว้อาลัยบนกระดาษขอบดำว่าดังนี้

เพื่อเป็นที่ระลึกถึงนันทา
 แม่ไก่ที่รักยิ่งของเรา

แสนเสียดาย นันทา ที่น่ารัก
 ชะล่านัก เลียงออก นอกถนน
 มัวแต่เพลีน ปลาบปลื้ม จนลืมนบน
 ถูกรถยนต์ แล่นทับ ดับชีวา

นิจจาเอ๋ย เคยเห็น ทุกเย็นเข้า
 กลับเหลือแต่ กรงเปล่า ไม่เห็นหน้า
 เคยวิ่งเล่น ด้วยกัน ทุกวันมา
 ช่างทึ่งซ้ำ เปลี่ยวเปล่า เสร้าใจเอย

ดาราและรุจีเอากระดาษขอบดำนี้ไปติดป้าย ปักไว้หน้าประตูกรง
 ของนันทาด้วยความสลดใจ

แมวและลูกกระรอก

แม่แมวตัวหนึ่งออกลูกเพียงตัวเดียว อยู่ได้สองวันลูกของมันก็ตาย มันจึงเสียใจและเศร้าโศกมากเพราะคิดถึงลูก มันเรียกหาอยู่วันยังค่ำ เจ้าของมีความสงสารยิ่งนัก เผลอญเขาได้ลูกกระรอกมาตัวหนึ่ง ลูกกระรอกตัวนี้ยังไม่ทันลืมตา มันกินอะไรเองไม่ได้ เขาจึงเอาไปให้มันเลี้ยงต่างลูก

แม่แมวนึกว่าลูกกระรอกตัวนั้นเป็นลูกของมันจริงๆ มันนอนให้กินนม และเลียหัวเลียตัวด้วยความรัก เวลากลางคืน มันนอนตลอดคืน เวลากลางวัน เมื่อมันเห็นหมาเข้ามาใกล้ลูกเลี้ยงของมัน มันก็ทำหลังอ ร้องขู่ด้วยเสียงอันดัง คล้ายกับจะพูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้ลูกฉันนะ ลูกฉันยังเล็กอยู่ ไม่รู้จักหลีกหนีเธอ เดี่ยวเธอจะกัดลูกฉันตาย” แล้วมันไล่ตบจนหมาหนีไป

เมื่อลูกกระรอกโตขึ้น และคลานได้บ้างแล้ว แม่แมวพาไปตามที่ต่างๆ บนเรือน สอนให้มันจับหนู ที่แรกแม่แมวจับหนูได้ตัวหนึ่ง กัดเสียจนตาย แล้วเอามาวางไว้ตรงหน้าลูกกระรอก

“เจ้าต้องหัดจับหนูนะ ลูกรักของแม่” แม่แมวสอน “เพราะหนูเป็นอาหารของเรา เจ้าต้องหัดจับหนูตายตัวนี้ก่อน กระโดดตะครุบอย่างนี้ เอาปากคาบให้มันอย่างนี้” แล้วแม่แมวก็นำตัวอย่างให้ดู แต่ลูกกระรอกมองเฉย เพราะมันไม่นึกอยากจับหนูและไม่อยากกินหนูด้วย แม่แมวคิดว่า ลูกของมันยังเล็กนัก ต้องค่อยหัดค่อยไป

อยู่มาวันหนึ่ง แม่แมวจับหนูได้อีก มันกัดไม่ให้ตายทีเดียว หนวยังพอลานไปได้บ้าง มันเอามาวางไว้ให้ลูกกระรอกหัดจับ แล้วพูดว่า “ไหนลองจับหนูตัวนี้ให้แม่ดูทีซิ ทำตามทีแม่สอนนะลูก” ลูกกระรอกมองเฉยๆ เหมือนคราวก่อน มันไม่เข้าไปใกล้หนูด้วยซ้ำ แม่แมวนึกแปลกใจมาก แต่มันคิดว่าจะสอนลูกกระรอกอีกในคราวหน้า

ต่อมาอีกสองวัน แม่แมวจับหนูเป็นๆ มาตัวหนึ่ง มันคาบมาปล่อยไว้ที่หน้าลูกกระรอกอีก พอหนูวิ่งหนี แม่แมวกักระโดดตะครุบแล้วคาบมาวางพลางบอกลูกของมันว่า “ไหนลองหัดจับหนูตัวนี้อย่างแม่บ้างซิ แม่ทำให้ดูหลายหนแล้ว เจ้าทำตามได้ไหม” ลูกกระรอกคงมองดูเฉย จนหนูวิ่งหนีไป มันก็ไม่วิ่งไล่จับหนูเลย

แม่แมวโกรธมากจึงร้องว่า “ลูกอะไรอย่างนี้ หัวดีอ ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนเสียเลย” ลูกกระรอกทำเฉย เพราะมันไม่รู้ภาษาแมว ถ้าแม่แมвр้อง “เหมียวเหมียว” มันก็ร้อง “เปี้ยบ เปี้ยบ” อย่างลูกกระรอก แม่แมวพยายามสอนหลายครั้ง มันก็ไม่นำพาเลย แม่แมวเสียใจมาก มันคิดว่า ลูกเกียจคร้านและดื้อดึงเช่นนี้ โตขึ้นจะทำอะไรกิน จะหาเลี้ยงตัวได้อย่างไร แล้วจะอยู่กับใคร ใครเขาจะเลี้ยง

วันหนึ่ง มันพาลูกไปเที่ยวในสวน ลูกกระรอกกระโดดตามไปใกล้ๆ ถึงต้นมะพร้าวเตี้ยต้นหนึ่ง ที่โคนต้นเป็นโพรง มีหนูอยู่ข้างในโพรงนั้น แม่แมวจึงพูดว่า “มาใกล้ๆ แม่ซิจ๊ะ ลองหัดจับหนูอีกทีเถิด” ลูกกระรอกมิได้ใส่ใจในคำพูดนั้น มันไต่ขึ้นไปบนต้นมะพร้าวทันที พอไปถึงคอมะพร้าว ก็หมอบอยู่ที่ทางมะพร้าวอันหนึ่ง แล้วชะโงกหน้าลงมาดูแม่เลี้ยงของมัน

แม่แมวเห็นเช่นนั้น มันตกใจมาก กลัวลูกของมันจะตกลงมา จึงร้องว่า “ลงมาเถิดลูก ขึ้นไปทำไมบนต้นมะพร้าว ไม่มีอะไรกินหรอก ประเดี๋ยวพลั้งพลาด ก็จะมีผลตกลงมา” เมื่อเห็นลูกกระรอกเฉยอยู่มันจึงปีนตามขึ้นไปบ้าง เพราะมันขึ้นต้นมะพร้าวได้เหมือนกัน มันเคยปีนขึ้นไปไล่จับนกกินปลีและนกกระเจิบ

มันขึ้นไปถึงคอมะพร้าว ลูกกระรอกก็กระโดดจากทางมะพร้าวที่เกาะอยู่ ไปยังทางที่สูงกว่าอีกทางหนึ่ง แล้วเกาะนิ่งอยู่ เมื่อมันเห็นลูกมะพร้าวห้อยอยู่ใกล้ๆ มันก็แตะเปลือก แล้วกัดทิ้งลงมาที่ละชั้นๆ ไม่ช้าก็ถึงกะลา แล้วมันกัดกะลาจนทะลุ น้ำมะพร้าวไหลออกมามันดื่มน้ำมะพร้าวหน่อยหนึ่ง แล้วเอาหัวมุดเข้าไปแตะเนื้อมะพร้าวกิน

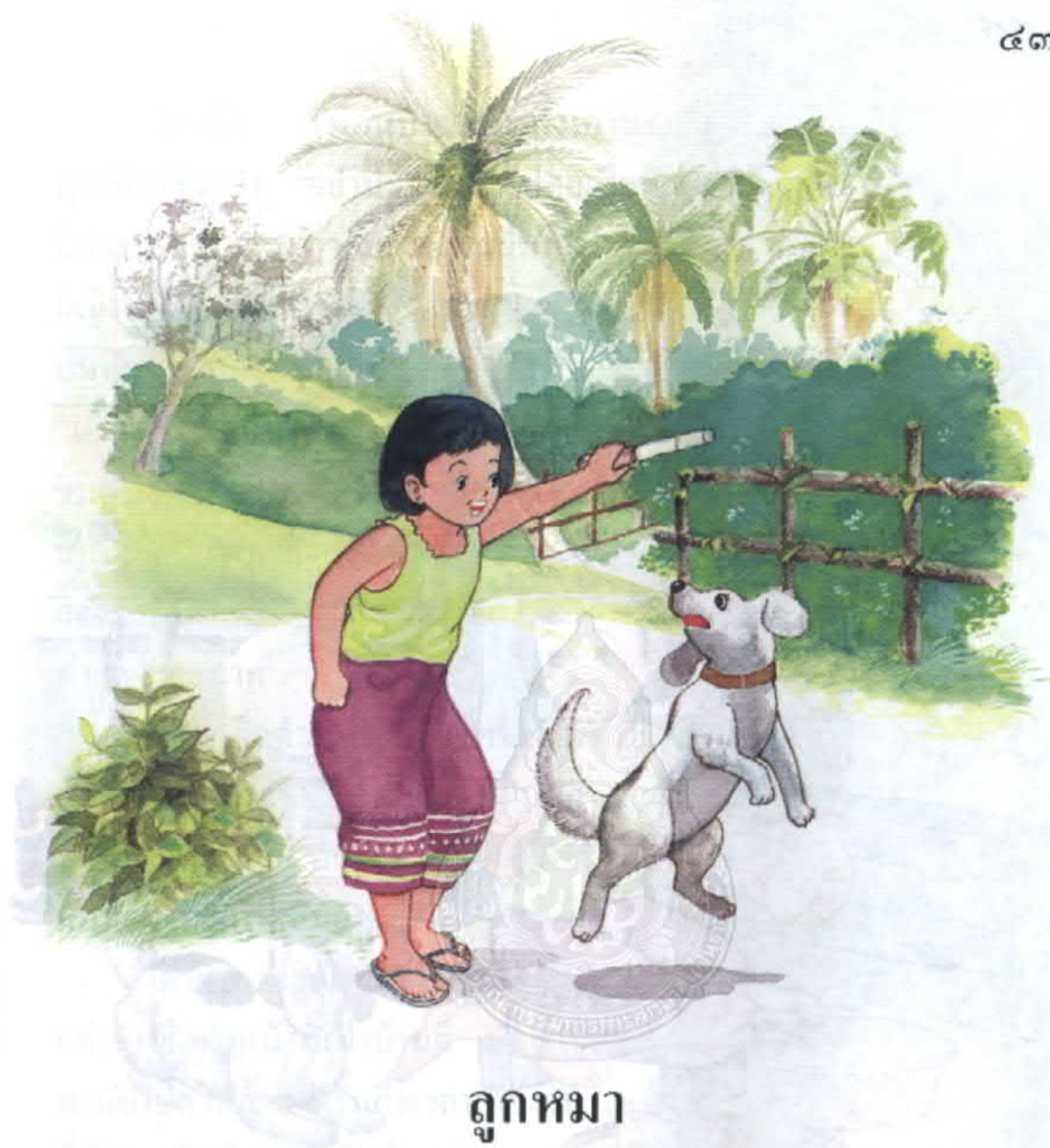

แม่แมวไม่เข้าใจเลยว่า ทำไมลูกของมันจึงเป็นอย่างนี้ มันค่อยๆ ปีนลงจากต้นมะพร้าว แล้วร้อง “เหมียว เหมียว” เรียกให้ลูกของมันลงมา แต่ไม่สำเร็จ มันคิดว่า “นี่เห็นจะไม่ใช่ลูกของเราเสียแล้ว ต้องปล่อยมันไปตามเรื่อง” ครั้นแล้วมันก็กลับมาบ้าน ส่วนลูกกระรอกคงอยู่ที่ยอดมะพร้าวนั่นเอง

แม่แมวอยู่บ้านและจับหนูกินตามเคย ส่วนลูกกระรอกยังอยู่ที่ยอดมะพร้าว และกินมะพร้าวเป็นอาหารตามนิสัยของมัน ต่างตัวต่างอยู่ด้วยความสุขตามประสาสัตว์

มนุษย์เราก็เช่นเดียวกัน ต่างคนต่างหากกันไปคนละอย่าง แต่ทุกๆ คน ควรพยายามทำการทำงานที่ตนพอใจนั้น ให้ดีที่สุดเท่าที่จะทำได้

ลูกหมา

ลูกหมาตัวหนึ่งชื่อโต มันมีอายุได้หกเดือน ตัวเตี้ยนิดเดียว มันมีขนยาวปุกปุยสีต่างดำนขาว หางเป็นพวงคล้ายหางกระรอก มันเล่นอะไรแปลกๆ ได้หลายอย่าง เพราะมันค่อนข้างฉลาด มันอาจยืนสองขาเอาหลังพิงฝาแล้วคาบไม้ ทำที่เหมือนคาบกล้องยาก็ได้ มันชอบกินอ้อย เมื่อเห็นใครกินอ้อยมันจะเดินเข้าไปหา แล้วหมอบลงทำท่าขอกินบ้าง เมื่อมันได้อ้อยสักชิ้นหนึ่ง มันจะอมไว้ในปากก่อนแต่ยังไม่เคี้ยว จนกว่าเจ้าของอ้อยจะพูดว่า “กินได้ละเจ้าโต” มันจึงจะเคี้ยวและกลืนหมดทั้งน้ำทั้งขน

โคชอบกินมะพร้าวเหมือนกัน แต่เจ้าของไม่ค่อยให้มันกิน เพราะไม่ใช่อาหารที่ควรกิน เจ้าของให้มันกินเพียงเล็กน้อย เมื่อจะให้มันกิน เจ้าของเอาวางไว้ที่พื้นใกล้ๆ ตัวมัน แล้วพูดว่า “อย่านะ” โคจะหมอบดูอยู่นิ่งๆ จนน้ำลายไหล แต่ไม่กล้าแตะต้องเลย เมื่อได้ยินคำพูดว่า “เอ้า กินได้ละ” มันจึงคาบขึ้นมากิน แล้วกระดิกหางแสดงความดีใจ

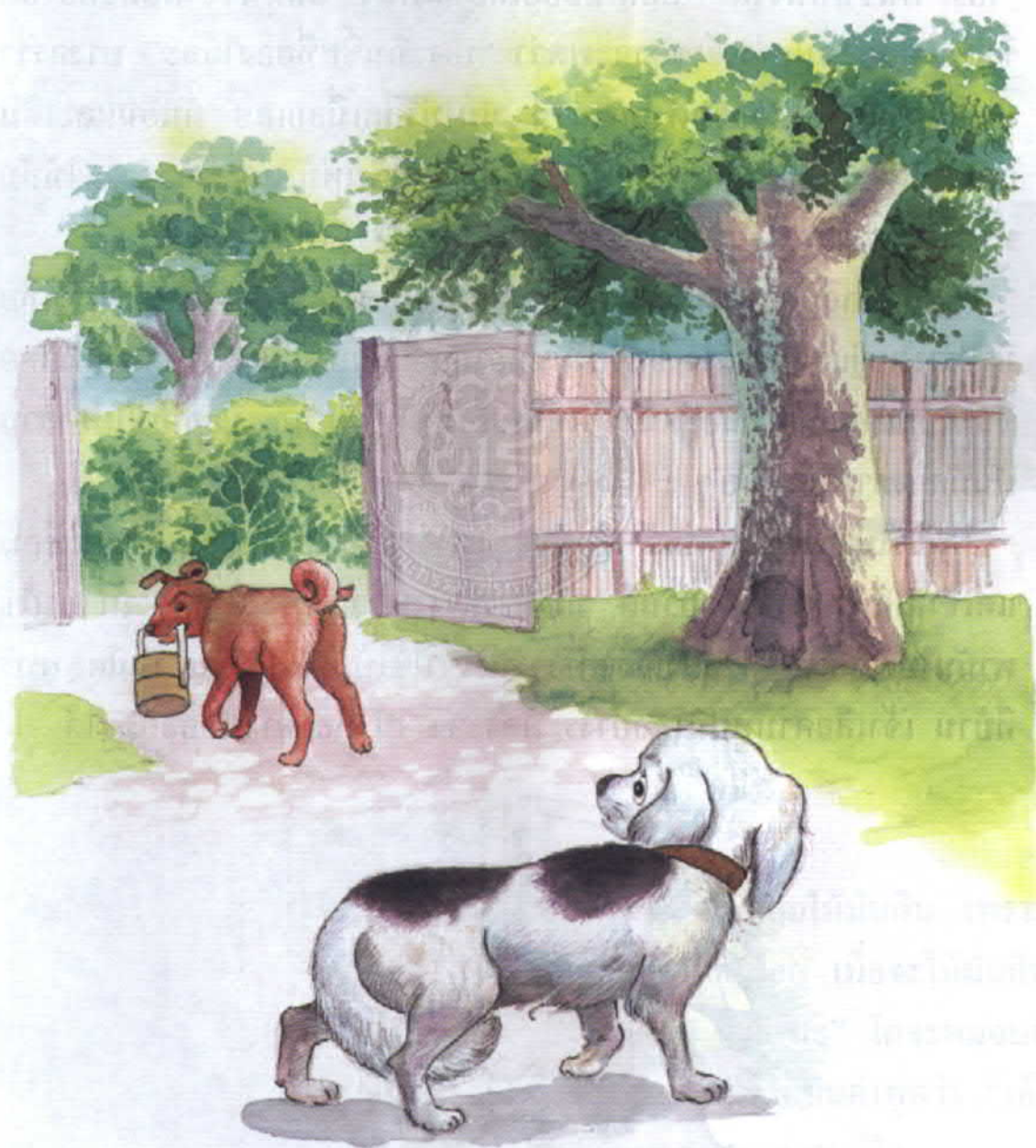
วันหนึ่ง เพื่อนบ้านคนหนึ่งเอามะพร้าววางไว้ที่ตรงหน้าของมัน พุดเป็นเชิงคว่า “อย่านะ” แล้วไปคุยเสียกับญาติของเขา ราวครึ่งชั่วโมง โดหมอบดูชั้นมะพร้าวเฉย จนคนนั้นนึกขึ้นได้ กลับมาพุดว่า “เอ้า กินได้ละ” โดจึงได้กิน บางคราวโดยืนสองขา ทำท่าขออ้อยกิน เจ้าของเอาอ้อยวางไว้บนดินหน้าของมันข้างละชั้น แล้วพุดว่า “อย่านะ” ต่อมาสักครู่หนึ่งว่า “เอ้า กินชั้นหนึ่งได้” โดก็กินอ้อยเสียชั้นหนึ่ง แต่มันจะไม่แตะต้องอีกชั้นหนึ่งเลย จนกว่าเจ้าของจะพุดว่า “เอ้า กินชั้นที่สองได้ละ” บางคราวมันยืนคอยฟังคำสั่งนานดังสองนาทีก่อน มันไม่รู้สีกเมื่อยเลย มันยืนและเดินสองขาได้ดีมาก เวลาเดินสองขา มันกระดิกดินหน้าและพุงตัวไม่ให้ล้มท่าทางสวยงาม

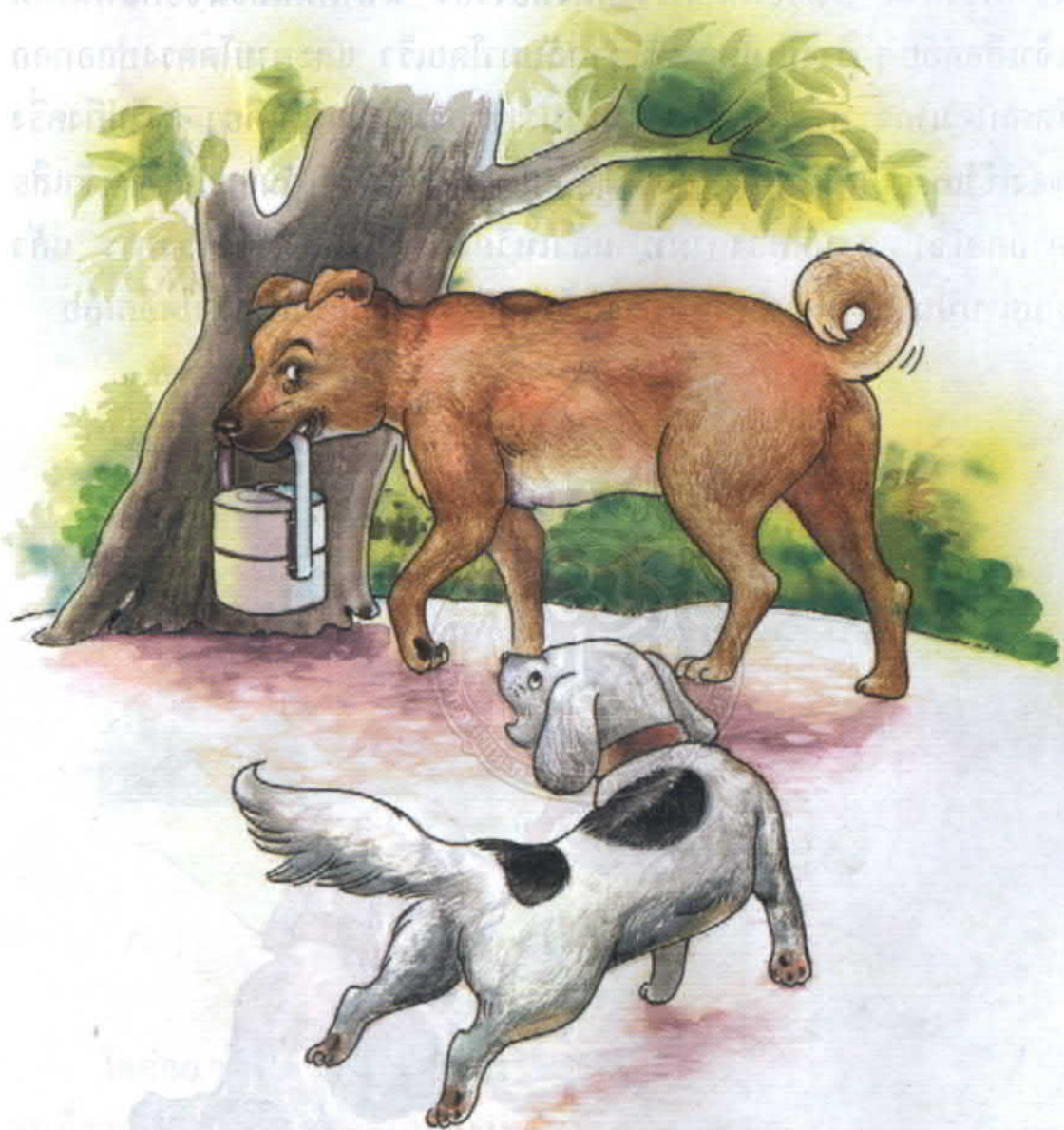
มีหมาอีกตัวหนึ่งอยู่ในบ้านเดียวกันกับเจ้าโดชื่อ “เสือ” เจ้าเสือมีรูปร่างใหญ่และแข็งแรง ขนของมันหยาบและมันเห่าเสียงดังมาก มันไม่เคยขึ้นมาบนเรือนเลย มันอยู่หน้าห้องคนใช้ข้างหลังบ้าน และเมื่อคนใช้ไปทำสวน มันมักวิ่งตามไปเสมอ ๆ

โดไม่มีใครจะสู้กับเจ้าเสือสัก เพราะเจ้าเสือไม่ค่อยขึ้นมาบนเรือน แต่เจ้าเสือทำหน้าที่เฝ้าบ้านดี มันช่วยทำงานบางอย่างได้ทุก ๆ วัน คนใช้พามันไปสวนด้วย ครั้นถึงเวลาเที่ยงวัน เขาใช้ให้มันกลับไปเอาปิ่นโตอาหารที่บ้าน เจ้าเสือคาบหูปิ่นโตอย่างระมัดระวัง ไม่ให้อาหารหกออกมาได้

เวลาเที่ยงๆ เจ้าโตมักจะลงไปวิ่งเล่นที่ลานบ้าน และดูเจ้าเสือกลับมา
เอาปิ่นโตอาหารไปส่งคนใช้ ชั้นแรกมันจะยืนดูเฉยๆ เมื่อเจ้าเสือมาตัวเปล่า
ครั้นเจ้าเสือคาบปิ่นโตไป มันก็วิ่งไล่ตามจนออกประตูรั้วบ้าน เพื่อบ้าง
แกล้งไปกั๊กขาเจ้าเสือบ้าง เจ้าเสือรู้ว่าโตหยอกเล่นก็แกล้งเฉยเสีย

ครั้นเจ้าเสือถูกรังแกหนักเข้า มันโกรธขึ้นมาบ้าง แต่ยังไม่มีโอกาส
จะกัดตอบได้ เพราะมันกลัวปืนโดจะหก

วันหนึ่งเมื่อเจ้าโตกำลังวิ่งไล่เห่า และกัดขามันนั้น เจ้าเสือตั้งใจจะสอนเจ้าโตให้สำนึกตัวเสียสักคราวหนึ่ง ฉะนั้นมันจึงทำเดินช้าๆ ล่อให้เจ้าโตไล่ตาม จนออกนอกรั้วไปถึงท้องร่อง มีน้ำตื้นและมีจอกแหนเต็ม เจ้าเสือค่อยๆ วางปิ่นโตลงหันตัวกลับมาโดยเร็ว และคาบโตตรงปลอกคอ โตตกใจมากจะหนีก็ไม่ทัน เพราะรูปร่างของมันเล็กนิดเดียว สูงไม่ถึงครึ่งของเจ้าเสือ มันไม่นึกว่าเจ้าเสือจะคุ้ยขึ้นมา เพราะทุกๆ วันเคยเฉยๆ เจ้าเสือคาบคอเจ้าโตสะบัดสองสามที แล้วเหวี่ยงลงไปในท้องร่องข้างทาง แล้วมันคาบปิ่นโตอาหารเดินต่อไป มันไม่เหลียวหลังกลับมาดูเจ้าโตอีกเลย

โตค่อยๆ ปีนขึ้นมาจากท้องร่อง น้ำไม่สู้จะลึกนัก ทั้งคลั่งก็ไม่ชัน
 ขนที่สวยงามเป็นมันเปื้อนโคลนเลอะเทอะ มีจอกแทนติดมาเต็มตัว หางก็ถู
 มารวมกันหมด ไม่เป็นพวงเหมือนเช่นเคย น้ำไหลหยดตามขาและหู

ตั้งแต่นั้นมา มันไม่กล้าไปยั่วเจ้าเสืออีกเลย มันมักจะไปยืนเฉยๆ
 ดูเจ้าเสือคาบปิ่นโตไป แต่ไม่เห่าและไม่ตามไปกัดเหมือนแต่ก่อนแม้ประตูรั้ว
 จะเปิด มันก็ไม่กล้าออกไปข้างนอก

ผู้เรียบเรียง

นายกั๊ กักรัตวิทย์โยลาร

ขุนสรรค์เวทย์

ขุนศึกษากิจพิสัณห์

คณะกรรมการปรับปรุงหนังสือ

นางจารุดี พลไธการ

นางวันเพ็ญ สุทธากาศ

นางปราณี ปราบริปู

นางรัตนา ฤชาฤทธิ

นางบุษบา ประภาสพงศ์

นางสุทิน ทองใสว

ผู้ปรับปรุงและบรรณาธิการ

นางสุทิน ทองใสว

ปก/ภาพประกอบ

กลุ่มเบญจรงค์

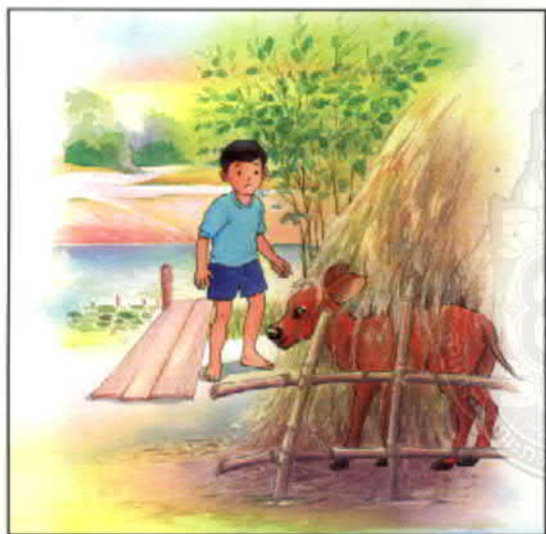
รูปเล่ม

นางสาวสละ กำทรัพย์

ศึกษาศาสตร์พาณิชย

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว นายสมมาตร มีศิลป์ ผู้พิมพ์และจัดพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๔๑

ISBN 974-01-0623-4 ***

9 789740 106234

ศึกษาภัณฑ์พาณิชย์

พิมพ์ที่โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว

นายวิชัย พยัคฆโส ผู้พิมพ์และผู้โฆษณา

4100592

